

FREEDOM

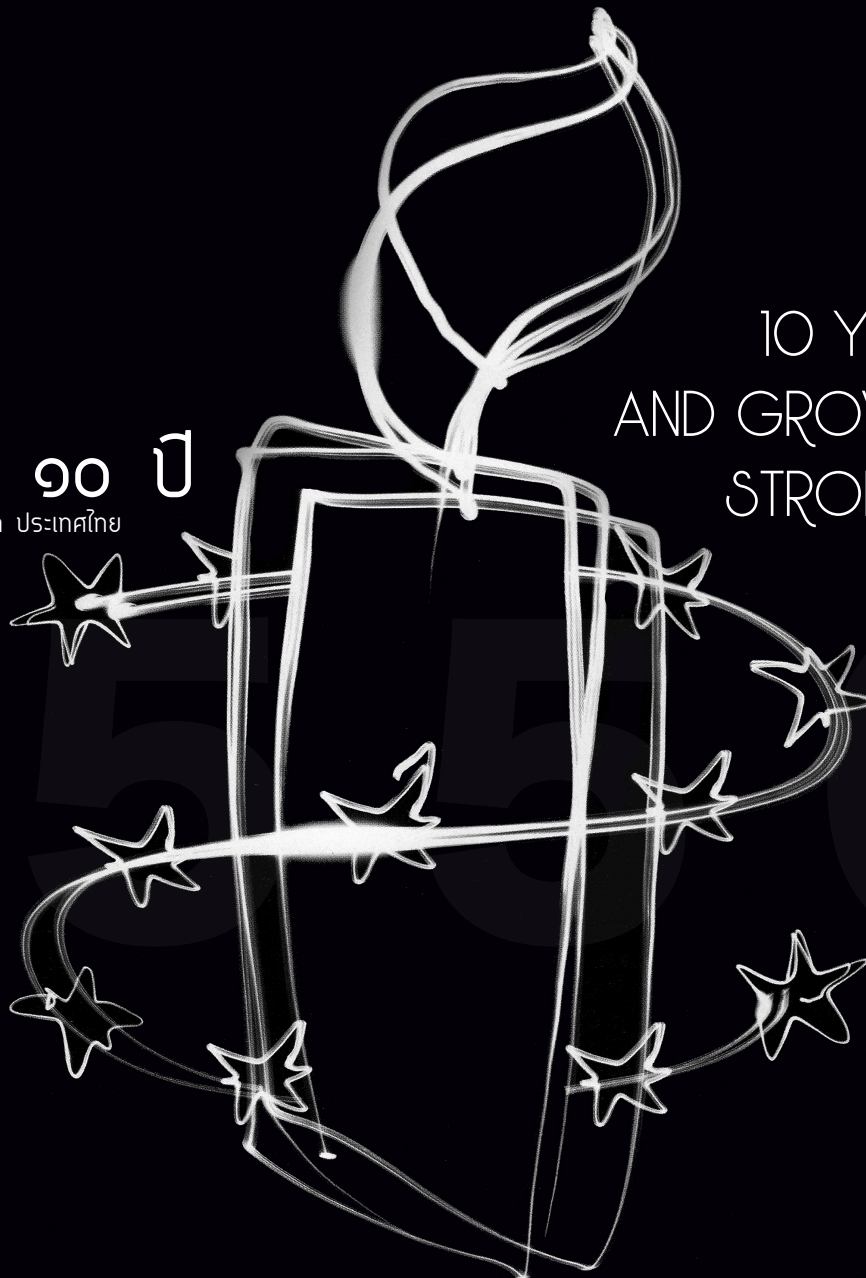

แมกกาซีนเสรีภาพโดยแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย
สำหรับผู้สนใจและเป็นกังวลเรื่องสิทธิมนุษยชน
ปีที่ 4 ฉบับที่ 1/2556

ครบรอบ ๑๐ ปี

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย

10 YEARS
AND GROWING
STRONGER

IN THIS ISSUE

สาส์นจากผู้อำนวยการ
สาส์นจากประธาน

กว่า 20 ปี แห่งการ
เคลื่อนไหวจากประเทศไทย
เพื่อปกป้อง คุ้มครอง และ
ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ลู
10 ปี อย่างเป็นการ
แอมเนสตี
อินเตอร์เนชันแนล
ประเทศไทย

พื้บ้นกนกสำคัญ
จากจุดเริ่มต้น จนถึงปัจจุบัน
แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล
ประเทศไทย

10 ปี แอมเนสตี
อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย
"ยอมรับ เรา สามารถสร้าง
การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่"

MEMBERSHIP CORNER
"Q & A"
ทุกคำถามมีคำตอบ
ทุกคำตอบมีคำอธิบาย

เส้นทางการทำงาน
"สิทธิมนุษยชน"
แอมเนสตี
อินเตอร์เนชันแนล
ประเทศไทย

การเริ่มต้นแห่งทศวรรษที่สองของ แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย “พันธกิจแห่งความท้าทาย”

ตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ที่แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย ได้จดทะเบียน จัดตั้งเป็นสมาคมที่ดำเนินงานด้านการปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขึ้นในประเทศไทยนั้น ต้องยอมรับความเป็นจริงประการหนึ่งว่า องค์การของเรายังไม่ได้รับการยอมรับมากเท่าที่ควร หนึ่งในเหตุผลนั้นเนื่องมาจากการใช้ชื่อ องค์การในช่วงที่ผ่านมาว่า “องค์การนิรโทษกรรมสากล” ซึ่งทำให้เกิดการตีความหมายไปในทางที่ไม่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของ องค์การ อีกทั้งยังถูกมองในแง่ลบว่าเป็นการช่วยเหลือนักโทษ (ผู้ที่กระทำความผิด) โดยเฉพาะเมื่อสังคมไทยเกิดการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายอย่างชัดเจนภายหลังการรัฐประหารเมื่อปี พ.ศ. 2549 ที่ผ่านมามา ซึ่งทำให้องค์การของเรา ถูกเพ่งมองด้วยความกังขาในจุดยืนอันเนื่องมาจากความขัดแย้งทางการเมืองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นั่นจึงเป็นเหตุผลหลักข้อหนึ่งของการเปลี่ยน การใช้ชื่อในภาษาไทยจาก “องค์การนิรโทษกรรมสากล” มาเป็น “แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย” อย่างเป็นทางการเมื่อปี 2554 ทั้งนี้เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงข้อกังขาที่เกิดขึ้น รวมทั้งแสดงความเป็นหนึ่งเดียวของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ทั่วโลก แต่ยังคงจุดยืนขององค์การไม่เปลี่ยนแปลง คือดำเนินการเพื่อปกป้อง คุ้มครอง และส่งเสริมให้เกิดการเคารพลีสิทธิมนุษยชนในสังคมไทยและสังคมโลก

การเปลี่ยนการใช้ชื่อขององค์การนั้นก็ยังเป็นที่รับรู้ในวงจำกัดเท่านั้น สังเกตได้จากการที่ผู้สื่อข่าวจากหลายสำนักยังเรียกองค์การว่า “องค์การนิรโทษกรรมสากล” ซึ่งเราได้พยายามท้วงติงเรื่อยมา

หากแต่การเปลี่ยนการใช้ชื่อขององค์การจะทำให้ องค์การของเราเป็นที่รู้จักในวงกว้างหรือไม่ นั้น ยังไม่สำคัญเท่ากับการที่สมาชิก

และผู้สนับสนุนของเราได้ยึดถือหลักสิทธิมนุษยชน และมีส่วนร่วมอย่างเข้มข้น ในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ซึ่งปัจจุบันการละเมิดสิทธิมนุษยชนได้ทวีความรุนแรงและมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

การเคลื่อนไหวของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล (ขบวนการของคนธรรมดาสามัญ) ในประเทศต่างๆ ทั่วโลกนั้น สมาชิกและผู้สนับสนุนคือผู้มีบทบาทสำคัญอย่างมาก ในการทำรณรงค์ ประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นทั่วโลก โดยเจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานเป็นเพียงผู้สนับสนุนประสานงาน รวมทั้งอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ด้วยเหตุนี้การเคลื่อนไหวของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ในต่างประเทศ จึงเป็นขบวนการของคนธรรมดาสามัญอย่างแท้จริง

แต่ภาพเหล่านั้นยังคงไม่เกิดขึ้นกับ แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย !!!

สถิติ ณ สิ้นปี 2555 แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย มีสมาชิกทั้งสิ้นกว่า 1,000 คน มีทั้งนักกฎหมาย นักพัฒนา นักสิทธิมนุษยชน นักกิจกรรม นักวิชาการ อาจารย์ ศิลปิน นักเรียน นักศึกษา พนักงานบริษัท แม่บ้าน ฯลฯ ถือได้ว่าเป็นขบวนการภาคประชาสังคมที่มีขนาดใหญ่พอสมควร โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับองค์กรภาคประชาสังคมอื่นๆ ในประเทศไทย ที่มีสมาชิกเพียงไม่กี่คน แต่องค์กรเหล่านั้นกลับสามารถสร้างผลสะท้อนบางอย่างให้สังคมได้ตระหนักถึงปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นได้อย่างลึกซึ้ง

และคงต้องยอมรับความจริงอีกเช่นกันว่า ขบวนการสมาชิกของ แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย นั้นยังไม่เข้มแข็งนัก

เนื่องจากทุกวันนี้ กิจกรรมรณรงค์เกือบทั้งหมดยังคงถูกจัดขึ้นโดยสำนักงาน และมีสมาชิกเข้าร่วมไม่ถึง 10 เปอร์เซ็นต์

สิ่งนี้จึงเป็นความท้าทายอันยิ่งใหญ่ของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย ในโอกาสขึ้นทศวรรษใหม่ในปีนี้ นี้ไม่ใช่การ ผลักภาระทั้งหมดไปให้กับสมาชิกของเราแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ยังคงปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจังและเข้มแข็งเช่นเดิม เพียงแต่เราอยากเห็นภาพของคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกหรือไม่ใช่สมาชิก ได้ลุกขึ้นมาปกป้องคุ้มครอง และส่งเสริมการเคารพลีสิทธิมนุษยชนอย่างเข้มแข็งและเข้มข้น

นี่คือภารกิจของพวกเราในทศวรรษใหม่ ภารกิจที่ท้าทาย แต่เราเชื่อมั่นว่าเมื่อพวกเรา ร่วมมือร่วมใจกันอย่างแท้จริงแล้ว เป้าหมายเหล่านี้ก็ไม่ได้ไกลเกินเอื้อมแต่อย่างใด!

ด้วยความนับถือ

ปริญญานูญฤทธิ์ฤทัยกุล
ผู้อำนวยการ

สาส์นจากประธาน

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1 ถนนลาดพร้าว
แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 02 513 8745 โทรสาร 02 939 2534

บรรณาธิการบริหาร :
ปริญญ์ บุญฤทธิฤทัยกุล

บรรณาธิการ :
สินีนาง เมืองหนู

กองบรรณาธิการ:
เนาวรัตน์ เสือสอาด
นภาพร ศุภวิทย์กุล

ศิลปกรรม:
ตฤณ ชุมทรัพย์
E-mail: khumsap@mac.com

อาสาสมัคร:
กชรัตน์ แจ่มจรัส
แพรว คุณวิบูลย์
นาเดีย จาเข้ม

ขอบคุณ:
สมชาย หอมลออ
อเล็ก แบมฟอร์ด
ธวัช อานันท์ไทย
มรกต วิริยะทวีชัย
ศราวณี ประทุมราช
สันติ อิศโรกุล
สมทบ เหล่านิมไทย
สุภี เหล่านิมไทย
ดร.ลัดดาวัลย์ ตันติวิทยาพิทักษ์
สมศรี หาญอนันท์สุข

โปรดส่งต่อ: เมื่อคุณอ่าน FREEDOM จบแล้ว
โปรดส่งต่อให้คนในครอบครัว เพื่อน ผู้ร่วมงาน หรือ
คนอื่นๆ เพื่อให้เขาเหล่านั้นได้รู้จักและรับรู้
การทำงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เพื่อให้
เป็นอีกคนที่ร่วมกับเรา เคลื่อนไหวปกป้องคุ้มครอง
และส่งเสริมสิทธิมนุษยชน

FREEDOM แมกกาซีนเสรีภาพโดย
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย สำหรับ
ผู้สนใจและเป็นกังวลเรื่องสิทธิมนุษยชน

กรุณาแจ้งให้เราทราบ หากคุณชอบ “FREEDOM”

- คุณเขียนจดหมาย ลงชื่อ หรือปฏิบัติการณ์เพื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนจากข้อมูลใน FREEDOM
- คุณแบ่งปันข้อมูลให้คนอื่น?
- คุณมีภาพหรือบทความที่ต้องการแบ่งปันให้สมาชิกคนอื่นๆ?
- คุณต้องการเห็นประเด็นอะไรใน FREEDOM ฉบับต่อไป?

ส่งทุกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของคุณไปที่:
ผู้ประสานงานฝ่ายพัฒนาสมาชิกและเครือข่าย
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1 ถนนลาดพร้าว
แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
อีเมล: membership@amnesty.or.th

www.amnesty.or.th
www.facebook.com/AmnestyThailand
www.facebook.com/Artist4Amnesty
www.twitter.com/AmnestyThailand
www.youtube.com/AmnestyThailand

ภาพปก: จดหมายข่าว Amnesty International USA

ผมรู้จักแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ตั้งแต่ปี 2520 เหตุที่รู้จักไม่ใช่เพราะแอมเนสตี้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปีนั้น แต่เนื่องจากผมเป็น “นักโทษทางการเมือง” หรือ “นักโทษทางความคิด” ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รณรงค์เรียกร้องให้ทางการไทยปล่อยตัว

การที่ผมได้รับความช่วยเหลือจากแอมเนสตี้
อินเตอร์เนชั่นแนล เมื่อคราวถูกจับกุม
ในเหตุการณ์สังหารหมู่ 6 ตุลาคม
ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผมรู้จักและชื่นชมองค์การ
เป็นพิเศษ จนอดไม่ได้ที่จะต้องร่วมเป็นสมาชิก
และร่วมกิจกรรมตลอดไป

ความจริง ไม่ใช่มีแต่ผมเท่านั้นที่ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล รับไว้เป็นนักโทษในอุปถัมภ์ เพื่อรณรงค์ให้ปล่อยตัว
ผมเป็นคนหนึ่งที่ถูกรวบในเหตุการณ์สังหารหมู่ 6 ตุลาคม ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อันเป็นเหตุการณ์นำสยดสยอง
สะเทือนขวัญที่สุดในประวัติศาสตร์ไทย เมื่อกลุ่มอันธพาลการเมืองขวาจัด เช่น กลุ่มกระทิงแดง และลูกเสือชาวบ้าน
บางกลุ่ม ได้รวมอำนาจรัฐ โดยเฉพาะที่ออกหน้าคือตำรวจตระเวนชายแดน ในเช้าตรู่ของวันที่ 6 ตุลาคม 2519
ใช้อาวุธร้ายแรงเข้าทำร้ายและเข่นฆ่านักศึกษาและประชาชนที่ชุมนุมกันอยู่ที่สนามฟุตบอล มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ เพื่อคัดค้านการฟื้นอำนาจของเผด็จการทหาร มีผู้ชุมนุมเสียชีวิตจำนวนมากนับร้อยคน หลายคน
ถูกลากตัวไปแขวนคอที่ต้นมะขามบริเวณสนามหลวง มีการทำทารุณต่อศพ ช่มชืด ฆ่า นักศึกษาหญิง หลายคน
สูญหาย หลายพันคนได้รับบาดเจ็บ ที่เหลือหากหนีไม่รอดก็ถูกจับ นำตัวไปขังไว้ที่โรงเรียนพลตำรวจนครบาล
บางเขน ซึ่งเป็นที่ซึ่งผู้ชุมนุม นปช. ที่ต้องคดีอาญาในขณะนั้น เหตุการณ์นี้ยังเป็นเรื่องลึกลับในสังคมไทย ผู้ตกเป็นเหยื่อ
ยังไม่ได้รับการเยียวยา ประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์ยังไม่มี การสะสาง

ตัวผมเอง อาจารย์ธงชัย วินิจกุล อาจารย์สมศักดิ์ เจียมธีรสกุล ผู้นำนักศึกษาธรรมศาสตร์ และคุณอารมณ พงษ์พจน์
(เสียชีวิตไปแล้ว) ผู้นำขบวนการแรงงานในขณะนั้นและผู้คนอีกนับพันคนถูกคุมขังอยู่ด้วยกันที่นั่น คนส่วนมาก
ถูกปล่อยตัวไปหลังจากขังอยู่ไม่นาน ที่เหลือถูกตั้งข้อหาเป็นคอมมิวนิสต์ กบฏ ต่อสู้จำคุกนาน ฯลฯ ผมและอีก
40 คน ถูกปล่อยตัวหลังจากถูกขังอยู่ 10 เดือน โดยอัยการสั่งไม่ฟ้อง ส่วนที่เหลืออีก 22 คน รวมทั้ง อาจารย์ ธงชัย
อาจารย์สมศักดิ์ คุณอารมณ และคนอื่นๆ เช่น อาจารย์สุรชาติ บำรุงสุข รวมทั้งคุณสุธรรม แสงประทุม ซึ่งล้วนเป็น
ผู้นำนักศึกษาขณะนั้น ถูกฟ้องต่อศาลทหารกรุงเทพ ถูกขังระหว่างพิจารณาคดีอยู่สองปี จึงได้รับการปล่อยตัวออกมา

ในเหตุการณ์สังหารหมู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฝ่ายทหารที่เรียกตนเองว่าคณะปฏิรูปการปกครอง ได้ยึดอำนาจ
และสร้างระบอบเผด็จการเบ็ดเสร็จขึ้น ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่ยุคทมิฬ เช่นเดียวกับยุคของนายพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์
ผู้ที่มีความเห็นต่างจากรัฐบาลเผด็จการ ถูกล่าสังหาร หรือไม่ก็จับกุมในข้อหาเป็นภัยต่อสังคม โดยไม่ต้องดำเนินคดี
โดยศาล เหตุการณ์สยดสยองและยุคทมิฬเป็นข่าวเผยแพร่ไปทั่วโลก ชาวต่างประเทศรู้เรื่องราวอันน่าสยดสยองนี้
มากกว่าคนที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งถูกปิดหูปิดตาโดยอำนาจเผด็จการ

องค์การนิรโทษกรรมสากล (ชื่อในขณะนั้น) ได้รณรงค์อย่างต่อเนื่องให้ปล่อยผมและผู้ถูกจองจำ จนกระทั่งผู้ถูกคุมขัง
ได้รับการปล่อยตัวทั้งหมด หลายปีต่อมา ผมได้มีโอกาสคุยกับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐท่านหนึ่ง ท่านบอกว่า
ประชาชนจากทั่วโลกได้ส่งจดหมายมาถึงรัฐบาลและสำนักพระราชวังและสนทนากับเรียกร้องให้ปล่อยตัว เป็นแรง
กดดันต่อรัฐบาลในขณะนั้น จนส่งผลให้ต้องปลดปล่อยผู้ต้องขังรวมทั้งผมด้วยออกจากคุก

เมื่อสิบปีที่แล้ว ผมได้สนับสนุนและร่วมกับนักกิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชนให้จัดตั้งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
ประเทศไทย และเป็นสมาชิกขององค์การ กระทั่งยอมรับตำแหน่งเป็นประธานกรรมการ

นอกจากเห็นว่าแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นองค์การที่ก่อตั้งและดำเนินการโดยประชาชนคนธรรมดาจากทั่วโลก
เพื่อส่งเสริมและปกป้องสิทธิมนุษยชน โดยไม่เลือกปฏิบัติเพราะเหตุใดๆ ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา หรือ
กลุ่มการเมืองใดๆ แล้ว การที่ผมได้รับความช่วยเหลือจากแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เมื่อคราวถูกจับกุม
ในเหตุการณ์สังหารหมู่ 6 ตุลาคม ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผมรู้จักและชื่นชมองค์การนี้เป็นพิเศษ จนอดไม่ได้ที่จะต้อง
ร่วมเป็นสมาชิกและร่วมกิจกรรมตลอดไป

5/2/2556

สมชาย หอมลออ
กรุงเทพมหานคร
20 มีนาคม 2556

กว่า 20 ปี แห่งการเคลื่อนไหวจากประเทศไทยเพื่อปกป้อง คุ้มครอง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชน สู่ 10 ปี อย่างเป็นทางการ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

หลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นที่รู้จักในเมืองไทยในฐานะองค์กรอาสาสมัครระหว่างประเทศที่ทำงานเพื่อปกป้อง คุ้มครอง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ทำการรณรงค์ในประเด็น "การปลดปล่อยนักโทษทางความคิด" ในช่วงเหตุการณ์ 6 ตุลาคม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้เข้ามาติดตามสถานการณ์ รวบรวมข้อมูล และสังเกตการณ์ การพิจารณาคดีในไทย ซึ่งโดยปกติในช่วงเวลานั้น การพิจารณาคดีของไทยจะเป็นความลับโดยศาลทหาร แต่ในที่สุดก็ถูกกดดันจาก แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล และนานาชาติ มีผลให้ ผู้ต้องหา 22 คน ที่ถูกจับด้วยข้อหาต่างๆ ได้พิจารณาคดีโดยศาลพลเรือน มีทนายความได้ และ ได้รับพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมตามหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) ในท้ายที่สุดผู้ต้องหาทั้ง 22 คน ก็ได้รับการปล่อยตัว ซึ่งเป็นความสำเร็จหนึ่งในการรณรงค์ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เหตุนี้เองทำให้แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นที่รู้จักของสังคมไทยทั้งในแวดวงสื่อมวลชน กลุ่มนักกิจกรรมทางสังคม รัฐบาล และประชาชน

หลังจากนั้นได้มีการพยายามรวมตัวกันของกลุ่มคนที่สนใจในประเด็นสิทธิมนุษยชน แต่ยังไม่ได้รับความสนใจมากนัก เพราะเห็นว่าเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องไกลตัว อีกทั้งกลุ่มคนทำงานถูกเพ่งเล็งอย่างหนักจากภาครัฐ จนกระทั่งปี 2536 เป็นปีที่มีการจัดตั้งและเลือกคณะกรรมการบริหารของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทยเป็นครั้งแรก และจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญประจำปีในปีถัดมา โดยมีการทำงานรณรงค์ขับเคลื่อนอย่างเป็นรูปธรรม มีสมาชิกมากขึ้น มีผู้ร่วมเคลื่อนไหวมากขึ้น จนได้รับการจดทะเบียนอย่างเป็นทางการเมื่อปี 2546 โดยใช้ชื่อ “สมาคมเพื่อองค์การนิรโทษกรรมสากล”

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 จน ณ ปัจจุบัน การทำงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ได้สร้างวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชนให้เกิดขึ้นในสังคมไทยอย่างกว้างขวาง ตอบรับกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่มีอยู่ตลอดเวลา โดยผ่านกิจกรรมต่างๆ ซึ่งมีเนื้อหาและโอกาสที่แตกต่างกัน ทั้งในส่วน นักเรียน นักศึกษา ครูอาจารย์ นักสิทธิมนุษยชน นักพัฒนาภาคเอกชน องค์กรชุมชน สื่อมวลชน ตลอดจนชนกลุ่มน้อย เช่น มุสลิม และกลุ่มชาติพันธุ์ ที่มีความหลากหลาย เป็นต้น รวมถึงการประสานงาน และแสวงหาความร่วมมือกับบุคลากรของภาครัฐ เช่น กระทรวงยุติธรรม กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข กรมคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน รวมถึงภาคการเมือง และองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ เช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นต้น บวกกับการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่ที่เป็นไปตามอาณัติ (Mandate) ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล การวางแผนยุทธศาสตร์การปฏิบัติงานร่วมกัน มีการประชุมใหญ่สามัญประจำปี (Annual General Meeting: AGM) และการแถลงรายงานสถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลกของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ทุกปี เหล่านี้ทำให้แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นที่รู้จักในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

10 ปี แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ที่จดทะเบียนอย่างเป็นทางการกับเส้นทางการทำงานเพื่อปกป้อง คุ้มครอง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชนในสังคมไทยและสังคมโลก เราได้รับทั้งคำชมและเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่อการทำงานของเรา แต่เราไม่สะทกสะท้านต่อคำวิพากษ์วิจารณ์เหล่านั้น เรายังคงมุ่งมั่นทำงานตามหลักการและเจตยั้ง เรายังคงก้าวต่อไปอย่างไม่หวาดหวั่น โดยมีเป้าหมายในการทำงานเพื่อปกป้อง คุ้มครองสิทธิมนุษยชน และสร้างวัฒนธรรมการเคารพสิทธิมนุษยชนให้เกิดขึ้นจริงในสังคมไทยและสังคมโลก

“

เกียนแห่งความหวังของเรา
จะยังคงส่องไสว
และจะเป็นเช่นบันไดราบจนวันที
ทุกคนอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี
วันที่เสียงของทุกคนเป็นที่ได้ยิน
วันที่ไม่มีใครถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน
วันที่ทุกคนได้รับการเคารพ ปกป้อง
คุ้มครองสิทธิมนุษยชน

”

ปีเตอร์ เบเนนสัน
ผู้ก่อตั้งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

พื้มบทบาทสำคัญจากจุดเริ่มต้น จนถึงปัจจุบัน

“แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย”

อเล็ก แบมฟอร์ด ที่ปรึกษาเจ้าหน้าที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย และเคยดำรงตำแหน่งรักษาการผู้อำนวยการเมื่อครั้งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ขาดผู้อำนวยการและอยู่ในช่วงรอยต่อ อีกทั้งยังเป็นสมาชิกคนสำคัญที่ให้การสนับสนุนการทำงานของแอมเนสตี้ตลอดระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา

รู้จักกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ครั้งแรกเมื่อไร

ผมจำแทบไม่ได้ว่าครั้งแรกที่รู้จักหรือเคยได้ยินเกี่ยวกับองค์การนี้เมื่อไร เพราะว่าแอมเนสตี้ เป็นที่รู้จักมากในประเทศไทย ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศที่ผมสำเร็จการศึกษามา

เข้ามามีส่วนร่วมกับแอมเนสตี้ได้อย่างไร

ผมมีความสนใจในเรื่องสิทธิมนุษยชนมาตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษา แต่ช่วงนั้นผมใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับประเด็นสงครามเวียดนาม และการต่อต้านการแบ่งแยกสีผิว จึงทำให้ผมไม่มีเวลาได้ทำความรู้จักกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลอย่างจริงจัง ผมได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ ก็ตอนเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยนี่เอง

หลังจากเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 การทำงานรณรงค์ด้านสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยเป็นเรื่องที่ยากมาก โดยเฉพาะชาวต่างชาติ ตอนนั้นผมได้อ่านเจอบทความหนึ่งในหนังสือพิมพ์ (หนังสือพิมพ์ต่างประเทศ) ซึ่งเขียนเกี่ยวกับกลุ่มกิจกรรมของแอมเนสตี้ในยุโรป จึงทำให้ผมพบว่าถึงแม้ผมจะไม่สามารถทำงานรณรงค์ในประเทศไทยได้ แต่แอมเนสตี้คือช่องทางหนึ่งที่สามารถทำงานรณรงค์ให้กับประเทศอื่นๆ ได้ ผมจึงเขียนจดหมายถึงสำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศของแอมเนสตี้ และได้รับคำตอบว่า ยังไม่มีแอมเนสตี้ อยู่ในประเทศไทย และแนะนำให้ผมติดต่อกับแอมเนสตี้สำนักงานภูมิภาคแทนซึ่งตอนนั้นตั้งอยู่ที่ประเทศศรีลังกา

กิจกรรมใดบ้างที่คุณอเล็กมีส่วนร่วมในเวลานั้น

อย่างที่กล่าวไปแล้วว่า ในเวลานั้นประเทศไทยไม่มีกลุ่มกิจกรรมของแอมเนสตี้เลย และผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีสมาชิกแอมเนสตี้ อยู่ในประเทศไทยหรือไม่ ตอนนั้นผมได้รับรายงานสถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลกจากสำนักงานภูมิภาค และได้รับร่วมเขียนจดหมายรณรงค์หลายฉบับจากข้อมูลที่ได้รับ

เป็นสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ตั้งแต่เมื่อไร

ผมไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร แต่เท่าที่จำได้ตอนนั้นมีอาจารย์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยท่านหนึ่งเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ผมกับอาจารย์ท่านนั้นรู้จักกันเพราะว่าเราทั้งคู่เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน เธอจึงชวนผมเข้าร่วมการประชุมของแอมเนสตี้ ตอนนั้นมียุทธศาสตร์อยู่ 2 กลุ่มชื่อว่า "Bangkok 1 และ Bangkok 2" หลังจากตั้งกลุ่มมาสักระยะเราพบว่ากระดาดำเนินกิจกรรมของกลุ่มเป็นไปได้ด้วยความยากลำบากภายใต้แนวคิดเรื่อง "สิทธิมนุษยชน" เพราะคนไทยยังไม่รู้จักและไม่เข้าใจมากนัก อีกทั้งคนไทยถูกปลูกฝังให้ยึดติดกับความเป็น "ชาตินิยม" ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เพิกเฉยต่อความเป็นไปของชาติอื่น ช่วงนั้นทางสำนักงานเลขาธิการ ณ กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษได้ให้งบประมาณเพื่อเข้าสำนักงานและค่าใช้จ่ายของอาสาสมัคร แต่หลังจากนั้นงบประมาณดังกล่าวก็ถูกเรียกคืน และหลายสิ่งถูกระงับจนผมไม่สามารถจับต้นชนปลายถูก ผมจึงกลับไปทำงานส่วนตัวของผมเอง

อะไรคือสิ่งที่ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการ

หากถามว่าแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย นั้นเริ่มต้นอะไรที่เป็นทางการบ้าง ผมคงบอกได้ว่าแอมเนสตี้ได้เริ่มต้นกิจกรรม แต่ยังไม่เป็นทางการมากนัก เมื่อมีสำนักงานภูมิภาคอยู่ที่ฮ่องกง ได้มีเจ้าหน้าที่จากฮ่องกงมาเมืองไทย และได้ติดต่อกับอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ซึ่งผมก็รู้เหมือนกันว่าเธอคนนั้นเป็นใคร และเธอก็ได้เริ่มตั้งสำนักงานแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทยขึ้น ผมทราบเรื่องนี้จากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ แอมเนสตี้ไม่ได้แจ้งให้ผมทราบในเรื่องนี้ ทั้งๆ ที่แอมเนสตี้รู้จักผมดี (ผมเคยส่งข้อมูลการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยให้แอมเนสตี้) ผมจึงเดาว่าพวกเขาคงไม่ต้องการชาวต่างชาติในการทำงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย หรือไม่พวกเขาก็ไม่ต้องการผม

ในที่สุดคุณอเล็กก็ได้เข้ามาเป็นสมาชิก แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

ใช่ หลังจากได้เข้าเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ผมก็ทำงานร่วมกับอาสาสมัครชาวต่างชาติ ซึ่งหลายๆ คนเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ในประเทศของตนเองอยู่แล้ว อีกทั้งพวกเขาล้วนก็ยังมีประสบการณ์การทำงานกับแอมเนสตี้มากกว่าผมด้วยซ้ำ พวกเราได้จัดตั้งกลุ่มและช่วยเหลือนักโทษทางความคิดในพม่า ตอนนั้นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มเรานั้นได้เป็นคณะกรรมการแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย แต่ก็ต้องพบกับปัญหาเรื่องภาษาเพราะการทำงานที่ใช้เฉพาะภาษาไทย

“ผมมีความสนใจในเรื่องสิทธิมนุษยชนมาตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษาแต่ช่วงนั้นผมใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับประเด็นสงครามเวียดนามและการต่อต้านการแบ่งแยกสีผิว จึงทำให้ผมไม่มีเวลาได้ทำความรู้จักกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลอย่างจริงจัง ผมได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ ก็ตอนเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยนี่เอง”

อย่างไรก็ตาม ทางสำนักงานได้เลือกให้ผมเป็นตัวแทนจากกลุ่มมีบทบาทอยู่ในทีมคณะกรรมการ หลังจากนั้นไม่นานโปรแกรมอาสาสมัครในประเทศไทยได้ปิดตัวลง จึงส่งผลให้กลุ่มที่ไต่กล่าวไว้ในข้างต้นหายไปด้วยเนื่องจากสมาชิกในกลุ่มซึ่งเป็นชาวต่างชาติทั้งหมดต่างก็กลับประเทศของตัวเอง

ช่วงที่ผมจบบทบาทการเป็นคณะกรรมการ มีอยู่ 2-3 ครั้ง ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทยขาดผู้อำนวยการ ทางสำนักงานจึงทาบทามให้ผมดำรงตำแหน่งรักษาการผู้อำนวยการอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง

ตอนนี้คุณเล็กเป็นสมาชิกกลุ่มแอมเนสตี้กลุ่มไหนอยู่หรือไม่

ตอนนั้นผมเป็นที่ปรึกษาและหนุนเสริมด้านภาษาอังกฤษให้กับกลุ่ม "Power of the Pen" การตั้งกลุ่มนี้เกิดจากการที่ผมได้เห็นถึงปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชนตลอดหลายปีที่ผ่านมาและยังคงมีอยู่นั้นคือสังคมไทยยังถูกจำกัดในเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและไม่มีความรู้เรื่องสถานการณ์สิทธิมนุษยชนในต่างประเทศมากนัก กลุ่ม Power of the Pen เป็นกลุ่มที่สนับสนุนการทำงานของแอมเนสตี้ผ่านการรณรงค์โดยการเขียนจดหมาย และเนื่องจากเป็นจดหมายที่ส่งถึงรัฐบาลหรือผู้มีอำนาจในต่างประเทศ พวกเขาจำเป็นต้องมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องมีความรู้ความเข้าใจในสถานการณ์สิทธิมนุษยชนของประเทศนั้นๆ ผมจึงหนุนเสริมกลุ่มเรื่องภาษาและสถานการณ์สิทธิมนุษยชน หากเมื่อไรก็ตามที่กลุ่มมีศักยภาพในการเขียนจดหมายรณรงค์ได้ด้วยตัวเองแล้ว พวกเราก็จะตั้งกลุ่ม Power of the Pen กลุ่มที่สองและกลุ่มต่อไป ดังนั้นก็อาจพูดได้ว่าผมเป็นเพียงสมาชิกชั่วคราวของกลุ่ม Power of the Pen 1 ก็ว่าได้

มรกต วิริยะทวีชัย

อดีตเหรียญชัยจัดตั้งสมาคม เล่าถึงการมาเข้าร่วมกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ว่าได้ทราบจากคุณธวัช อานันโททัย (อดีตรองประธาน และกรรมการแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย) ว่าสำนักงานต้องการคนที่มีความรู้เรื่องบัญชีและการเงินมาช่วยเจ้าหน้าที่ในการดูแลด้านบัญชีและการเงิน เธอพอมีประสบการณ์ตรงนี้อยู่บ้าง จึงรับอาสาเข้ามาช่วยงาน เมื่อมาทำงานใกล้ชิด รู้ถึงวิถีคิดและเป้าหมายการทำงานของแอมเนสตี้ ทำให้รู้สึกดีใจและภูมิใจที่ได้มีโอกาสเป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมที่จะทำให้แอมเนสตี้บรรลุเป้าหมาย

“การมาร่วมงานกับแอมเนสตี้ทำให้เรามีวิถีคิดที่เป็นสากล ใจกว้างขึ้น และรับรู้ปัญหาและความขัดแย้งไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในประเทศเรา ยังมีอีกมากในหลายประเทศในโลกที่รอความช่วยเหลือ

แอมเนสตี้มีหลักการทำงาน จุดยืนที่ชัดเจน และอธิบายได้ ตัวอย่างเช่น ทำไมจึงไม่รณรงค์รายบุคคลในประเทศของตัวเอง คำตอบคือ นอกจากจะเพื่อความโปร่งใสไม่ลำเอียง ยังเพื่อความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงานด้วย วิถีคิดของแอมเนสตี้ทำให้เราเป็นคนใจกว้าง มีจิตสากล คำนึงถึงเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง ไม่แบ่งแยกว่าเขาเป็นใคร เชื้อชาติไหน ผิวสีอะไร ถ้าทุกคนมีความเชื่อและปฏิบัติตามหลักคิดของแอมเนสตี้ โลกนี้ก็จะน่าอยู่ขึ้นอีกมากมาย สำหรับตัวเองเวลาบริจาคอะไรก็จะบริจาคให้กับคนนอกประเทศด้วย เป็นการทำให้เราลดความเห็นแก่ตัว ให้ความสำคัญกับคนทุกคนบนโลกนี้แบบเท่าเทียม ดังนั้นจึงอยากขอเชิญชวนให้สมาชิกมาช่วยกันทำให้โลกนี้ดีขึ้น ลดปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ ด้วยการเผยแพร่ แบ่งปัน ทำให้ทุกคนบนโลกนี้ มีแนวคิดและจิตวิญญาณแบบที่แอมเนสตี้ยึดถือมาโดยตลอดนั่นคือเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องสากล เราไม่ควรแบ่งแยกกัน”

ธวัช อานันท์ไทย

อดีตรองประธานและกรรมการแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
ปัจจุบันเป็นกรรมการมูลนิธิดวงประทีป

คุณธวัชย้อนให้ฟังว่ารู้จักกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ตั้งแต่ครั้งศึกษาที่สหรัฐอเมริกา เป็นสมาชิกแอมเนสตี้ตั้งแต่เรียนอยู่ที่นั่น ในต่างประเทศแอมเนสตี้จะมีบทบาทมาก แต่เมื่อกลับมาเมืองไทย กลับไม่เห็นบทบาทของแอมเนสตี้เลย อาจจะกล่าวได้ว่าแทบไม่มีตัวตน หลังจากนั้นไม่นานก็ได้เจอกับอาจารย์ท่านหนึ่ง จึงรู้ว่ามีแอมเนสตี้ในเมืองไทย ซึ่งเป็นการรวมตัวกันแบบหลวมๆ ยังไม่มีสำนักงาน จึงเข้าร่วมตั้งแต่ตอนนั้น จนกระทั่งมีการจัดตั้งเป็นสมาคมในปี 2546 และตัวเองเป็นหนึ่งในผู้จัดตั้งแอมเนสตี้และจัดทำข้อบังคับสมาคมด้วย

“ผมสนใจเรื่องสิทธิมนุษยชน ผมให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก สิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องสากล มันไม่มีการแบ่งแยก ถ้าคุณเป็นนักสิทธิมนุษยชน คุณจะไปแบ่งได้ไฉนว่าเป็นมนุษยชน...หรือมีวงเล็บด้วยว่าประเทศไหน เชื้อชาติไหน เพศไหน ฐานะทางเศรษฐกิจไหน หรือตระกูลไหน ฯลฯ ถ้าเวลาณรงค์แล้วคุณต้องขออุปาสปอร์ตหรือต้องดูว่าเกิดขึ้นที่ประเทศไหนก่อนนั้นแปลว่าคุณไม่ได้เป็นนักสิทธิมนุษยชนในความหมายที่สมบูรณ์อย่างแท้จริงก็เป็นเพียง “นักสิทธิของไทย” นั่นเป็นเพราะใจเรายังไม่ไปถึงความเป็นสากล”

คุณธวัชชี้ให้เห็นว่าการละเมิดสิทธิยังเกิดขึ้นอยู่ในหลายประเทศ เราอย่านึกถึงแต่ภาพประเทศแถบยุโรปหรือสแกนดิเนเวีย ที่มีสันติภาพมากๆ เช่น ฟินแลนด์หรือสวีเดน แต่ให้นึกถึงพม่าและจีนด้วย เมื่อเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศ คนในประเทศอาจจะพูดหรือทำงานรณรงค์ได้ไม่เต็มที่ หรือไม่ก็อาจจะถูกทำร้ายได้

“การทำงานรณรงค์เรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศตัวเอง อาจจะส่งผลให้คนทำงานไม่สามารถทำได้เต็มที่เพราะถูกทำร้าย อีกประเด็นคือเรื่องความลำเอียงและอคติที่ผู้ปฏิบัติงานอาจมีในกรณีการทำงานรณรงค์ในประเทศของตนเอง เช่น ลำเอียงทางด้านความคิด ลำเอียงทางการเมืองและสังคม ลำเอียงในด้านการทำงาน”

“สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ถ้าเราสนใจแต่เรื่องใกล้ตัว (ประเทศเราเอง) เราอาจจะเลยเรื่องที่เกิดขึ้นในประเทศอื่นๆ ดันเข้ามาเกี่ยวพันอยู่กับแต่เรื่องของตัวเอง นั่นเป็นความเห็นแก่ตัว การต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนจะไม่สามารถเกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้หากนักสิทธิมนุษยชนทั่วโลกไม่รวมพลังเป็นหนึ่งเดียว”

คุณธวัชยืนยันหนักแน่นและเชื่อมั่นในหลักการทำงานของแอมเนสตี้โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องการรณรงค์ให้กับคนทั่วโลกที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยอธิบายให้เห็นภาพว่าการที่เราไปช่วยคนอื่น เราจะได้ประโยชน์อย่างไร

“การทำงานรณรงค์ของแอมเนสตี้เป็นการรวมพลังของคนทั่วโลก การที่เราไปช่วยคนอื่นแล้วคนอื่นช่วยเรา ทุกคนจะได้ประโยชน์ เหมือนเราไปช่วยเพียงหนึ่งประเทศ แต่จะมีอีก 100 ประเทศที่จะช่วยเรา เราเอาอังกฤษ เอาอเมริกา เอาญี่ปุ่นมาช่วยเราได้ ในที่สุดแล้วทุกคนได้มากกว่าเสียแน่นอน”

“นอกจากนี้ ลองสังเกตว่าคนในหลายๆ ประเทศ โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว เขาสบายแล้ว อยู่ดีกว่าเศรษฐกิจก็ดี แล้วทำไมจึงไปช่วยคนอื่น? เมื่อเห็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือความไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นที่ไหน เขาก็พร้อมลงมือช่วยทันที ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเป็นเรื่องของจิตสำนึก... ว่าคุณมีจิตใจงามแค่ไหน เมื่อคุณเห็นคนกำลังได้รับความเดือดร้อน คุณรับรู้แล้วทนนั่งเฉยได้หรือไม่? ถ้าไม่ได้ แปลว่าเรามีอุดมการณ์เดียวกัน ดังนั้นมาร่วมงานกับเราเถอะ มาช่วยกันทำให้โลกของเราดีขึ้น”

“ผมสนใจเรื่องสิทธิมนุษยชน ผมให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก สิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องสากล มันไม่มีการแบ่งแยก ถ้าคุณเป็นนักสิทธิมนุษยชน คุณจะไปแบ่งได้ไฉนว่าเป็นมนุษยชน...หรือมีวงเล็บด้วยว่าประเทศไหน เชื้อชาติไหน เพศไหน ฐานะทางเศรษฐกิจไหน หรือตระกูลไหน ฯลฯ ถ้าเวลาณรงค์แล้วคุณต้องขออุปาสปอร์ตหรือต้องดูว่าเกิดขึ้นที่ประเทศไหนก่อน นั้นแปลว่าคุณไม่ได้เป็นนักสิทธิมนุษยชนในความหมายที่สมบูรณ์ อย่างแท้จริงก็เป็นเพียง “นักสิทธิของไทย” นั่นเป็นเพราะใจเรายังไม่ไปถึงความเป็นสากล”

ศราวุฒิ ประทุมราช

นักสิทธิมนุษยชนและหนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย เล่าว่ารู้จักแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล หลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ในฐานะองค์กรสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ซึ่งตอนนั้นแอมเนสตี้ทำงานใน 4 ประเด็นหลัก คือ ยกเลิกโทษประหารชีวิต คัดค้านการซ้อมทรมาน ปลดปล่อยนักโทษทางความคิด และประเด็นนักโทษทางการเมือง ในประเทศไทยช่วงนั้นมีความสับสนอยู่ระหว่างคำว่า “นักโทษทางการเมือง” และ “นักโทษทางความคิด” โดยคุณศราวุฒิได้ขยายความหลัก การหรืออาณัติที่ชัดเจนของแอมเนสตี้ซึ่งยึดถือมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

“นักโทษทางความคิด (Prisoner of Conscience) คือ บุคคลที่ถูกคุมขังหรือถูกจำกัด เสรีภาพทางร่างกายเพียงเพราะการแสดงความคิดเห็น และ/หรือมีความเชื่อทางการเมือง ทางศาสนาที่แตกต่าง หรือเพียงเพราะมีชาติพันธุ์ เพศ สีดผิว ภาษา ความเป็นมาด้าน เชื้อชาติหรือสังคม สถานะทางเศรษฐกิจ ชนชาติกำเนิด อัตลักษณ์ทางเพศ หรือ สถานะอื่นๆ ที่แตกต่าง โดยไม่ได้ใช้ความรุนแรงหรือสนับสนุนความรุนแรงหรือความ เกลียดชัง พวกเขาถูกควบคุมตัวเพียงเพราะความเชื่อของตนเองหรือเพียงเพราะ อัตลักษณ์ของตนเอง โดยมีใช้เป็นเพราะอาชญากรรมที่ก่อขึ้น

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เรียกร้องให้ปล่อยตัวนักโทษทางความคิด ทั้งหมดโดยทันทีและอย่างไม่มีเงื่อนไข

นักโทษทางการเมือง (Political Prisoner) มีส่วนที่แตกต่างจากนักโทษทางความคิดคือ มีการใช้ความรุนแรง มีการจับอาวุธขึ้นมามีต่อตัวรัฐ ซึ่งหากมีเงื่อนไขนี้แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่น เรียกร้องให้มีการไต่สวนอย่างเป็น ธรรมและเปิดเผย

ประเทศไทยในสมัย 6 ตุลาคม 2519 เฉพาะคดีหมิ่น ม.112 แอมเนสตี้ระบุว่าเป็นนักโทษทางความคิด คือ คิดแตกต่างจากคนส่วนใหญ่หรือรัฐ ส่วนอีกหลายคนที่ถูกกล่าวหาในข้อหาบกพร่อง ถือเป็นนักโทษทางการเมือง ซึ่งในสมัยนั้นต้องขึ้นศาลทหาร แต่แอมเนสตี้เรียกร้องให้ขึ้นศาลพลเรือนแทน และให้มีที่ปรึกษาทางกฎหมาย ให้มีความหมาย ให้ได้รับการประกันตัว ให้รัฐต้องดูแลรักษาผู้บาดเจ็บอย่างดีที่สุดถึงแม้เขาจะเป็นนักโทษก็ตาม จนสุดท้ายเมื่อมีการรณรงค์จากทั่วโลกมากขึ้นก็นำไปสู่การนิรโทษกรรม”

คุณศราวุฒิ กล่าวเสริมว่า ให้ความสำคัญและสนใจในประเด็นเกี่ยวกับนักโทษเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และโดยส่วนตัว ไม่เห็นด้วยกับโทษประหารชีวิต ดังนั้นเมื่อรู้จักแอมเนสตี้ที่มีแนวทางเดียวกัน จึงสนใจเข้าร่วม ในช่วงประมาณ ปี 2527-2528 มีการแปลเอกสารจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเพื่อเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจให้กับสมาชิก และคนที่สนใจทั่วไปรู้ว่าแอมเนสตี้เป็นใคร ทำงานอะไร และจะเข้าร่วมกับแอมเนสตี้ได้อย่างไร

“เราแปลแอมเนสตี้ (Amnesty) ว่า นิรโทษกรรม ส่วนอินเตอร์เนชั่นแนล (International) เราแปลว่า สากล โดยแปล ตามภาษาสากล และด้วยความเป็นองค์กรระหว่างประเทศ เราเลยเติมคำว่าองค์กรข้างหน้า จนเป็น “องค์กรการ นิรโทษกรรมสากล” ตอนเปิดตัวแรกๆ คึกคักมาก มีหลายคนให้ความสนใจ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มทนายความ เอนจีโอ นักศึกษา หรือแม้แต่พนักงานการบินไทยที่รู้จักแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเป็นอย่างดีก็เข้าร่วม มีการนัดกัน เขียนจดหมายถึงนักโทษ มีครูมาสอนเขียนจดหมายภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นต่างคนต่างก็อยู่กับงานประจำ ทำให้ กิจกรรมของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย เริ่มซบเซาไป”

ก่อนจบการสนทนาคุณศราวุฒิทั้งท้ายถึงสมาชิกว่า “แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นองค์กรแรกๆ ที่เข้าไป ผลักดันเรื่องหลักการการปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์อย่างเท่าเทียม และคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ถึงแม้ว่า คนเหล่านั้นจะถูกสังคมประณามว่าเป็นคนเลว แต่สังคมก็ต้องให้ออกาสคนเหล่านั้นได้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ ซึ่ง สมาชิกแอมเนสตี้ก็ต้องสนับสนุนหลักการนี้ ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์แบบนี้นั่นที่โทษของโลกก็ตาม คำว่า “สากล” ไม่ใช่เป็นเรื่องของต่างประเทศ แต่เป็นของคนทุกคน โดยไม่ต้องดูหน้า ไม่ต้องดูภาษา ไม่ต้องดูเชื้อชาติ ไม่ต้องดู สีดผิว ไม่ต้องดูว่ารวยหรือจน เราต้องยึดมั่นในหลักการ”

“ขอให้สมาชิกช่วยกันในการเขียนจดหมายเพื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน สนับสนุนการทำงานปกป้องคุ้มครอง สิทธิมนุษยชนของแอมเนสตี้ โดยการร่วมลงชื่อในโปสการ์ดหรือใบเรียกร้องที่สำนักงานส่งให้ หรือร่วมลงชื่อ รณรงค์ออนไลน์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องง่ายๆ ที่สมาชิกสามารถทำได้และใช้เวลาไม่นาน เห็นได้ว่าปัจจุบันนี้ เราสูญเสียเวลาไปกับการเล่นเฟสบุ๊คมากเมื่อเทียบกับการใช้เวลาไม่กี่นาทีลงชื่อหรือลงชื่อเพื่อยุติการละเมิด สิทธิมนุษยชน”

สันติ อิศโรธกุล

อดีตประธานกรรมการคนแรกของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย อดีตสมาชิกกลุ่มแนวร่วมศิลปินที่ร่วมเคลื่อนไหวทางการเมืองสมัย 6 ตุลาคม 2519 จนถูกจับกุมและถือเป็นนักโทษทางความคิด (Prisoner of Conscience) ปัจจุบันเป็นล่ามฉับพลัน (Simultaneous Conference Interpreter) ที่มีชั่วโมงบินสูง จนหาตัวจับยากในประเทศไทย

ด้วยความที่เป็นนักเรียนนอกได้ไปศึกษาเล่าเรียนไกลถึงประเทศอเมริกา จึงคุ้นเคยดีกับการแสดงออกทางการเมือง การชุมนุม หลังจากเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ได้มีโอกาสทำงานใกล้ชิดกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล โดยเป็นการรวมตัวกันของกลุ่มบุคคลในเมืองไทยที่ใส่ใจในประเด็นสิทธิมนุษยชน เริ่มต้นทำงานรณรงค์เขียนจดหมายถึงรัฐบาลทั่วโลกที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนเรียกร้องให้ปล่อยตัวนักโทษทางความคิด รวมถึงเขียนจดหมายให้กำลังใจส่งตรงถึงนักโทษหรือครอบครัวของนักโทษ

“แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นองค์กรนานาชาติ เราเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนไหวทั่วโลก เราไม่ช่วยเฉพาะคนไทย เราช่วยคนทั่วโลก เราก็คือเป็นส่วนหนึ่งที่

ช่วยเหลือคนที่ถูกขังคุกเดือร้อน คนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม คำว่านักโทษทางความคิด ถ้าคนไม่เข้าใจ เขาจะไม่เห็นความสำคัญ ทำไมต้องช่วยนักโทษ “นักโทษทางความคิด” แต่คุณคิดไม่เหมือนเขา เขาก็เล่นคุณแล้ว บางทียังไม่ทันคิดเลย เขาก็กล่าวหาคุณได้ การเขียนจดหมายถึงรัฐบาลต่างๆ ที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนแค่อยากขอให้มีความยุติธรรมต่อมนุษย์ด้วยกันบ้าง ให้นักโทษทางความคิดมีโอกาสได้พบหมอ ลูกเมียได้เข้าเยี่ยม ได้มีโอกาสเจอทนายความ มีทนายความ ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่นักโทษทุกคนสมควรได้รับ”

คุณสันติเล่าว่าในยุคเริ่มแรกของการรวมตัวกัน ยังไม่มีสำนักงาน ไม่มีงบประมาณสนับสนุน ทุกคนต่างทำด้วยใจมาประชุมกัน เลือกรณีละเมิดสิทธิมนุษยชนที่จะช่วยรณรงค์โดยการเขียนจดหมาย ข้อมูลต่างหากกันเองและนำมาแลกเปลี่ยนกัน การเขียนจดหมายต้องเขียนด้วยลายมือตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ จึงมีการสอนเขียนจดหมายเป็นภาษาอังกฤษด้วย หลังจากเขียนจดหมายก็มีคนรวบรวมไปส่งไปรษณีย์ ค่าแสตมป์ก็ต้องออกกันเอง แต่ทุกคนต่างทำอย่างเต็มใจ เพราะทุกคนมีความกังวลและห่วงใยในการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ยังเกิดอยู่ทุกมุมทั่วโลก

“ทุกประเทศยังมีการกดขี่ทางความคิด ทางการเมือง ผู้บริสุทธิ์ถูกนำไปจองจำ ถูกตั้งข้อหา คนมีอำนาจก็จะใช้อำนาจโดยไม่เป็นธรรม เหตุการณ์เหล่านี้ยังเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในทุกประเทศ แม้กระทั่งในจีนที่มีความก้าวหน้าในหลายเรื่องแต่ก็ยังล้าหลังในเรื่องสิทธิมนุษยชนมาก ในสหรัฐอเมริกาเองการละเมิดสิทธิมนุษยชนก็ยังมีเยอะเช่นกัน”

“การทำงานกับแอมเนสตี้ถือเป็นการปลูกฝังค่านิยมความเป็นสากลไปในตัว เพราะเราไม่ได้อยู่คนเดียว ประเทศเดียวในโลกนี้ เราเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมโลก ดังนั้นมีอะไรเราต้องช่วยเหลือกัน” คุณสันติทิ้งท้ายฝากถึงคนรุ่นใหม่ที่จะช่วยกันสร้างวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชนในสังคมไทยว่า

“เรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องสากล ไม่แบ่งแยกว่าคุณเป็นใคร ทุกคนต้องได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานเหล่านี้ ดังนั้นจิตวิญญาณความเป็นสากลจึงเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเราเข้าใจตรงนี้จะไม่มีคำถามว่า ทำงานกับแอมเนสตี้เป็นสมาชิกแอมเนสตี้แล้วได้อะไร สำหรับคนรุ่นใหม่ในปัจจุบันที่ไม่ได้ผ่านการเคลื่อนไหวมาก่อน ไม่เคยเห็นความยากลำบาก ความทุกข์ยากของคนอื่น พูดตรงๆ ก็คือโตมาอย่างชนชั้นกลาง อยู่สบายมาตั้งแต่เกิด เขานึกไม่ออกว่าจะต้องมายุ่งเรื่องการเมืองทำไม จะต้องไปช่วยคนอื่นทำไม จะไปเรียกร้องสิทธิมนุษยชนให้ต่างประเทศทำไม เราต้องทำให้คนรุ่นใหม่ได้รับรู้ประวัติศาสตร์ เข้าใจสิทธิมนุษยชน ให้เขาได้ฟังเรื่องราวจากคนที่ผ่านประสบการณ์นั้นๆ ให้เขาได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงของคนอื่น เขาจะได้เห็นภาพชีวิตที่ชัดเจนซึ่งจะทำให้เขาเข้าใจและมีความกล้าที่จะทำสิ่งที่กำลังเกิดรอบตัวมากขึ้น”

สมทบ เหล่านิยามไทย

ที่ปรึกษากฎหมาย ซึ่งอดีตคือคณะกรรมการแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

คุณสมทบกล่าวถึงการเข้าร่วมงานกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทยเมื่อหลายปีก่อนว่า เป็นคนที่สนใจเรื่องสิทธิมนุษยชนอยู่แล้ว เมื่อมีโอกาสได้มาร่วมงานกับแอมเนสตี้ยังได้เรียนรู้มากขึ้น ทั้งเรื่องสิทธิมนุษยชนศึกษา สิทธิเด็ก และได้มีโอกาสร่วมรณรงค์ในหลายประเด็นไม่ว่าจะเป็นประเด็นผู้ลี้ภัย ยุติโทษประหารชีวิต การซ้อมทรมาน และสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

“ผลงานเด่นของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ระหว่างปี 2543-2546 คือการรณรงค์ให้กระทรวงศึกษาธิการบรรจุหลักสูตรสิทธิมนุษยชนลงในหลักสูตรการศึกษา ในสมัยนั้นได้ทำงานใกล้ชิดกับกระทรวงศึกษาธิการและมีการจัดกิจกรรมอบรมให้สมาชิกอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นการรวมตัวเป็นกลุ่ม เพื่อให้แต่ละกลุ่มเลือกประเด็นที่สนใจแล้วนำไปสู่การรณรงค์อย่างต่อเนื่อง ผมอยู่กลุ่ม For U เน้นเรื่องสิทธิมนุษยชนศึกษา ทำกิจกรรมให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องสิทธิเด็กกับกลุ่มพ่อแม่”

ฝากถึงสมาชิกแอมเนสตี้ทุกคนที่เป็นพลังสำคัญในการร่วมขับเคลื่อนสังคมไทยและสังคมโลก สังคมไทยยังขาดการรับรู้ในเรื่องสิทธิมนุษยชนอยู่มาก ขอให้สมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ใช้โอกาสนี้ในการแบ่งปันข้อมูล ความรู้ ความเข้าใจเรื่องสิทธิมนุษยชนให้กับคนอื่น ๆ ได้รับรู้ ให้เราเป็นอีกหนึ่งพลังเป็นอีกหนึ่งเสียงในงานของเรา การเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ต้องไม่ใช่ทำตัวเป็นแค่สมาชิกที่รับรู้ข่าวสาร แต่การเป็นสมาชิกแอมเนสตี้คือต้องลงมือปฏิบัติการด้านสิทธิมนุษยชนด้วย หรือเชิญชวนคนอื่นมาเป็นสมาชิกเพื่อเพิ่มพลังในการทำงานให้มากขึ้น เพื่อให้มีแนวร่วมในการทำงานที่กว้างมากขึ้น เพื่อร่วมกันสร้างวัฒนธรรมการเคารพสิทธิมนุษยชนให้เกิดขึ้นจริงในสังคมของเรา

“ผมเชื่อว่าการทำงานในประเด็นสิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ประเด็นนี้เป็นสิ่งที่ใกล้ตัวเรา ที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในฐานะสมาชิกแอมเนสตี้และในฐานะที่เราเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เราไม่สามารถปฏิเสธการมีส่วนร่วม ไม่เช่นนั้นจะมีผลกระทบทางลบมาถึงเราอย่างแน่นอน ขอให้สมาชิกแอมเนสตี้ผู้ให้ความสนใจในเรื่องสิทธิมนุษยชน ไปแบ่งปันและพูดคุยให้คนภายนอกได้รับรู้ ได้เข้าใจ และเชิญชวนเขาเข้ามามีส่วนร่วมรณรงค์ เพื่อที่จะช่วยกันสร้างพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นจริงได้ในสังคมของเรา ซึ่งเป็นการทำให้เขาเกิดความเข้าใจในประเด็นสิทธิมนุษยชนมากขึ้นด้วย”

สุทิ เหล่านิยามไทย

สมาชิกรุ่นบุกเบิกของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

จากความเชื่อมั่นที่ว่าสิ่งที่แอมเนสตี้กำลังทำเป็นอีกหนึ่งวิธีในการสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นกับโลกใบนี้ เป็นการช่วยเกื้อกูลกันและกัน สิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องสากล สมัยนี้ประเทศเล็กๆ ต่างก็ยอมรับหลักการนี้ อยากให้สมาชิกแอมเนสตี้ให้ความสำคัญในการมีส่วนร่วมให้มาก ทำบทบาทหน้าที่ของการเป็นสมาชิกได้อย่างสมบูรณ์ การขยับเพียงเล็กน้อยก็สามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงหรือรังสรรค์สิ่งดีๆ ให้กับสังคมได้

“ในขณะที่นานาประเทศต่างให้ความสำคัญในเรื่องนี้ ในฐานะสมาชิกแอมเนสตี้ในประเทศไทย รู้สึกภูมิใจที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งที่เรานำไทยสู่ความเป็นสากลในเรื่องสิทธิมนุษยชนได้ เพราะการมีสมาชิกแอมเนสตี้ในประเทศนั้นๆ เป็นการแสดงว่าคนในประเทศนั้นให้ความสำคัญเรื่องสิทธิมนุษยชน

คุณสุทิยอมรับว่า การทำงานในประเทศไทยเรื่องสิทธิมนุษยชนถือว่าเป็นสิ่งที่ท้าทาย เพราะถึงแม้จะบอกว่า คนไทยมีจิตใจโอบอ้อมอารี แต่เวลามีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นทุกคนต่างเอาตัวรอด ปัจจุบันยิ่งต่างคนต่างอยู่มากขึ้น การที่จะไปเรียกร้องเพื่อปกป้องสิทธิให้คนอื่นอาจจะไม่ใช่วัฒนธรรมที่ทำกัน ดังนั้นในฐานะสมาชิกแอมเนสตี้ ซึ่งทำงานรณรงค์ให้กับผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนทั่วโลก เราต้องมาร่วมกันสร้างจิตสำนึกสากลให้เกิดขึ้นจริง ตามหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights – UDHR) ที่ว่า “มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็นใครอาศัยอยู่ที่ไหน ทุกคนมีสิทธิมนุษยชน”

ดร.ลัดดาวัลย์ ตันตวิทยาพิทักษ์

รองเลขาธิการคณะกรรมการการปฏิรูปกฎหมาย อดีตประธานกรรมการ และเหรียญกษาปณ์ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย เล่าว่า รู้จักกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ครั้งแรกในสมัยเหตุการณ์ 6 ตุลา 2519 เช่นเดียวกับสมาชิกอีกหลายคนที่มีบทบาทในช่วงแรกๆ ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ตอนนั้นทำงานกับ “กลุ่มประสานงานศาสนาเพื่อสังคม” (กศส.) รณรงค์ให้มีการปล่อยตัวนักโทษทางการเมือง และได้ร่วมกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล รณรงค์ให้ปล่อยตัวนักโทษทางความคิด แรงกดดันจากต่างประเทศเป็นตัวช่วยที่มากในการผลักดันให้มีการปล่อยตัวนักศึกษาและประชาชนที่ถูกจับกุม เพราะตอนนั้นในประเทศไทยไม่สามารถต่อสู้ได้แล้ว

“คนที่มาช่วยคนในประเทศไทย คือคนจากทั่วโลกที่เขารับรู้ และทนไม่ได้ที่เห็นความไม่เป็นธรรมและการละเมิดสิทธิมนุษยชน เขาก็เข้ามาช่วยโดยที่มองข้ามเขตพรมแดน เพราะสุดท้ายถ้าไม่แก้ไข มันอาจจะต้องกระทบไปทั่วโลก มันต้องเกิดขึ้นแน่ และเคยมีบทเรียนของสังคมโลกมาแล้ว เช่น การเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ที่เกิดจากความขัดแย้ง ความโลภ ความบ้าอำนางของไม่กี่ประเทศ แล้วก็ลุกลามไปทั่วโลก สุดท้ายถ้าเรารับรู้แล้วนิ่งเฉย ไม่ทำอะไรความเดือดร้อนมันจะเข้ามาถึงบ้านเรา ต่อมาจึงมีองค์การสหประชาชาติ (United Nations - UN) เกิดแนวคิดสิทธิมนุษยชน ทำให้เกิดกลไกที่จะชะลอการละเมิดสิทธิมนุษยชน”

ดร.ลัดดาวัลย์พูดถึงการทำงานรณรงค์ด้านสิทธิมนุษยชนว่า ระดับประชาชนต้องร่วมมือกัน ไม่เพิกเฉยกับสิ่งที่ได้รับรู้ เพราะถ้าไม่แก้ไขอาจจะกระทบไปทั่วโลก ยกตัวอย่างกรณีที่เกิดความรุนแรงในประเทศพม่า มีหลายคนพูดว่าต่างชาติเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองภายในประเทศของเขาทำไม พม่าจะเป็นเผด็จการ เช่นฆ่าประชาชนก็ปล่อยให้ฆ่าไป เราประเทศเพื่อนบ้านก็ไม่สนใจ อยู่บ้านมีความสุข ใครอยากจะทำอะไรก็ทำไป เกาหลีเหนือกำลังทดสอบนิวเคลียร์ คนในประเทศไทยก็แอบไปมีความสุข ไม่สนใจใดๆ จีน อเมริกาก็ไม่สนใจ ใครอยากจะทำอะไรก็ทำไป เรารับรู้แต่เราไม่สนใจ ไม่ลุกขึ้นมาทำอะไรทั้งสิ้น แล้วถ้าประเทศเหล่านั้นที่มีแนวคิดเหมือนกันลุกขึ้นมาจับมือกัน มีการรุกรานเกิดขึ้น ความรุนแรงอาจมาถึงประเทศเราได้ ดังนั้นเมื่อเราเห็นความไม่เป็นธรรม เราก็ต้องลุกขึ้นมาช่วยเหลือ ลุกขึ้นมาแก้ไข ท้ายที่สุดก็เพื่อหยุดปัญหาที่จะเกิดขึ้นและที่จะมาถึงตัวเรานั่นเอง

ดร.ลัดดาวัลย์เสริมว่า ปัจจุบันปัญหาด้านสิทธิมนุษยชนมีการเปลี่ยนแปลงและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เช่น ปัญหาในการเข้าถึงทรัพยากรของคนยากจน รวมไปถึงปัญหาสิ่งแวดล้อม และเรื่องสิทธิในการพัฒนา การเตรียมพร้อมของประเทศไทยในการรองรับประชาคมอาเซียน อาจจะยังไม่ชัดเจนนัก เราเห็นอยู่ในกระดาษแต่ในภาคปฏิบัติยังไม่เห็นชัดเจน

“อีกประเด็นที่จะเป็นปัญหาร่วมกันของประชาคมอาเซียน คือเรื่องแรงงานข้ามชาติที่จะมีความเข้มข้นมากขึ้น เราต้องยอมรับก่อนว่าเราทำงานเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสังคมไทย เขาก็สมควรได้รับสิทธิแรงงานเท่าเทียมกับแรงงานไทย อย่างน้อยต้องได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานตามกฎหมายแรงงานกำหนด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องค่าแรงหรือสวัสดิการอื่นๆ เพราะเราก็คาดหวังเช่นกันว่า เมื่อแรงงานไทยไปทำงานต่างประเทศ เราก็อยากให้แรงงานไทยได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับแรงงานในประเทศนั้นๆ เช่นกัน”

ดร.ลัดดาวัลย์ตั้งข้อสังเกตประเด็นการรณรงค์ยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศไทยว่า ความจริงไม่จำเป็นเรื่องยาก เพราะเป็นเมืองพุทธอยู่แล้ว แต่เราต้องรณรงค์ให้คนในสังคมเปลี่ยนทัศนคติ เราต้องให้กำลังใจและส่งเสริมให้คนรู้จักการให้อภัย เราต้องสร้างหรือแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการให้อภัย เปิดพื้นที่ให้คนที่ก้าวพลาดไปให้กลับมาที่มียืนในสังคมได้อีกครั้ง เพราะเราเชื่อว่าคนเราสามารถผิดพลั้งกันได้ แต่ควรให้อภัยแก้ไข เช่น องค์กรสื่อมวลชน เมื่อมีโอกาสแก้ตัวใหม่ก็สามารถกลับตัวกลับใจบวชเป็นพระภิกษุ และบรรลุปะระกัณฑ์ได้ในปีสุดท้าย

“สังคมที่มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้ว เป็นการแสดงให้เห็นว่าสังคมนั้นมีความตระหนักหรือยึดถือคุณค่าของการมีชีวิตมากขึ้นเพียงใด เพราะสิทธิในการมีชีวิตเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานในด้านสิทธิมนุษยชน ดังนั้นถ้าสมาชิกแอมเนสตี้ช่วยกันรณรงค์ทำให้สังคมของเรา สามารถลดหรือยกเลิกโทษประหารชีวิตได้ ก็แสดงให้เห็นว่าสังคมไทยได้ถือเอาสิทธิมนุษยชนเป็นคุณค่าที่สำคัญมากยิ่งขึ้น ซึ่งเรื่องนี้ต้องเป็นหน้าที่ของสมาชิกทุกคนด้วย” ดร.ลัดดาวัลย์กล่าวทิ้งท้าย

สมศรี หาญอนันท์สุข

อดีตประธานกรรมการ และที่ปรึกษาของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ผู้ที่ประกาศตัวชัดเจนว่าต่อต้านโทษประหารชีวิต เธอทุ่มเททั้งชีวิตและจิตใจ กับการรณรงค์ในประเด็นนี้ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส ดูแลงานด้านการส่งเสริมประชาธิปไตย การพัฒนาชุมชนหรือท้องถิ่น การเรียนรู้และศึกษา การคุ้มครองและพัฒนาเด็ก เยาวชนหรือครอบครัว หรือ การส่งเสริมสิทธิของผู้ด้อยโอกาสทางสังคม

คุณสมศรีเล่าว่าเข้าร่วมกิจกรรมกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ตั้งแต่จบจากมหาวิทยาลัย ตอนนั้นเป็นนักกิจกรรมที่ให้ความสนใจเรื่องสิทธิมนุษยชนอยู่แล้ว ประกอบกับมีเหตุการณ์ความรุนแรงสมัย 6 ตุลาคม 2519 จึงมีแนวคิดที่ว่า การใช้ความรุนแรงไม่สามารถเป็นทางออกของสังคมได้

“แอมเนสตี้ช่วยคนมาเยอะทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ถือเป็นต้นแบบองค์กรด้านสิทธิมนุษยชน เพราะถ้าคุณไม่ทำให้คนเคารพสิทธิมนุษยชน สักวันก็อาจจะเป็นตัวคุณก็ได้ ที่ถูกละเมิดสิทธิและถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ใครจะไปรู้ว่าคุณจะทำผิดเรื่องไหน”

“

เราไม่เห็นด้วยกับคนที่กระทำความผิดทุกรูปแบบ รวมถึงการคอร์รัปชันด้วย เมื่อจับผู้กระทำความผิดได้แล้วก็ต้องลงโทษ แต่การลงโทษต้องดูว่าลงโทษอย่างไร เพราะเราไม่เห็นด้วยที่ว่า การฆ่าคนเป็นการลงโทษ ถึงแม้ในกฎหมาย ในรัฐธรรมนูญของหลายประเทศ ถือว่าโทษประหารชีวิตคือการลงโทษขั้นเทพ ขั้นรุนแรง คือการกำจัดคนกระทำความผิดออกไปจากสังคม แต่ที่จริงแล้ว หัวใจหลักของการลงโทษควรจะอยู่ที่การแก้ไขฟื้นฟู เพื่อทำให้คนสามารถคืนสู่สังคมได้ ไม่ใช่เห็นว่านาย ก มีปัญหาที่บ้ากึ่งเสีย นั่นไม่ใช่การแก้ไขปัญหาก็ถูกต้อง และเป็นต้นเหตุที่บ่มเพาะความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาค้นในสังคม ถ้าเราไม่ศึกษาต้นตอของปัญหาและแก้ไขอย่างจริงจังท้ายสุดก็จะเกิดนาย ก2 นาย ก3 ตามมาอย่างไม่สิ้นสุด”

”

คุณสมศรีขยายความในประเด็นที่สนใจคือ การรณรงค์ยกเลิกโทษประหารชีวิต เธอชี้ชัดว่าการประหารชีวิตเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ละเมิดสิทธิในการมีชีวิต (Right to Life) ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เป็นสิทธิที่ไม่สามารถพรากไปจากบุคคลได้ ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นใคร ทำผิดร้ายแรงแค่ไหนก็ตาม เป็นเรื่องจริงที่ว่าผู้ทำผิดจะต้องได้รับการลงโทษ ซึ่งเราก็เห็นด้วยเช่นนั้น แต่วิธีการลงโทษจะต้องไม่ใช่การพรากชีวิต

“เราไม่เห็นด้วยกับคนที่กระทำความผิดทุกรูปแบบ รวมทั้งการคอร์รัปชันด้วย เมื่อจับผู้กระทำความผิดได้แล้วก็ต้องลงโทษ แต่การลงโทษก็ต้องดูว่าลงโทษอย่างไร เพราะเราไม่เห็นด้วยที่ว่า การฆ่าคนเป็นการลงโทษ ถึงแม้ในกฎหมาย ในรัฐธรรมนูญของหลายประเทศ ถือว่าโทษประหารชีวิตคือการลงโทษขั้นเทพ ขั้นรุนแรง เป็นการกำจัดคนกระทำความผิดออกไปจากสังคม แต่ที่จริงแล้ว หัวใจหลักของการลงโทษควรจะอยู่ที่การแก้ไขฟื้นฟู เพื่อทำให้คนสามารถคืนสู่สังคมได้ ไม่ใช่เห็นว่านาย ก มีปัญหาที่บ้ากึ่งเสีย นั่นไม่ใช่การแก้ไขปัญหาก็ถูกต้อง ช้ายังเป็นต้นเหตุที่บ่มเพาะความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาค้นในสังคม ถ้าเราไม่ศึกษาต้นตอของปัญหาและแก้ไขอย่างจริงจัง ท้ายสุดก็จะเกิดนาย ก2 นาย ก3 ตามมาอย่างไม่สิ้นสุด”

คุณสมศรีบอกว่า ยังมีความหวังกับคนรุ่นใหม่เสมอ เพราะคนรุ่นใหม่เติบโตมากับบริบทของการเคารพสิทธิมนุษยชนมากขึ้น แต่ก็ต้องระมัดระวังในบางเรื่อง เพราะคนรุ่นใหม่อาจจะอ่อนด้อยประสบการณ์ ในบางครั้งอาจจะถูกครอบงำจากรัฐได้ง่าย แล้วก็เออ ออ ห่อหมกไปตามนั้น ยิ่งถ้าไม่สนใจข่าวสารบ้านเมือง ไม่สนใจว่าอะไรไปถึงไหนด้วยแล้วก็ยิ่งไปกันใหญ่ ดังนั้นคนรุ่นใหม่ต้องไม่อยู่กับอะไรเฉพาะหน้าอีกต่อไป ต้องมองการณ์ไกล มองถึงอนาคตว่าตัวเองต้องมีอายุยืนยาวอีกนาน แล้วก็เป็นที่พึ่งของคนรุ่นต่อไป ให้ได้

“ต่อไปจะเป็นประชาคมอาเซียน ดังนั้นคุณต้องสนใจเรื่องราวทั้งในประเทศไทยและเพื่อนอีก 9 ประเทศ กรณีการหายตัวไปของสมบัด สมพอน นักกิจกรรมอาวุโสของภาคประชาสังคมในลาว คุณไม่สนใจเขาไม่ได้แล้ว คุณจะไม่สนใจฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สิงคโปร์ก็ได้ ยิ่งสิงคโปร์มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนหลายประเด็น อย่างนี้คุณจะไม่สนใจไม่ได้ เพราะต่อไปเราไม่ได้อยู่เฉพาะแต่ในประเทศไทยแล้ว เราต้องมองในระดับอาเซียน และต้องมองเลยไปถึงยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย ที่เค้าได้พัฒนาไปสู่อีกระดับหนึ่งที่ประชาชนในประเทศพร้อมจะช่วยคนอื่นแล้ว เพราะฉะนั้นเราก็จะช่วยกลับบ้าง การช่วยคนอื่นก็เท่ากับการช่วยตัวเอง ทำให้เราดูมีคุณค่า ว่าเราไม่ได้อยู่กับชีวิตธรรมดา อยู่กับตัวเองไปวันๆ สร้างขยะให้โลกเป็นต้นๆ โดยไม่ทำอะไรหรือทำอะไรดีๆ กลับคืนสู่มนุษยชาติเลย ซึ่งการสนับสนุนหรือเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ก็ถือเป็นหนทางหนึ่งที่เราจะสามารถช่วยเหลือชีวิตผู้คนจากทั่วโลกได้เช่นกัน”

“แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล คือใคร?
คือทุกคนซึ่งเขียนจดหมายเรียกร้องการปล่อยตัวนักโทษการเมือง
คือทุกคนซึ่งยื่นไว้อาลัยในการเสียชีวิตของนักโทษทางการเมือง
คือทุกคนซึ่งแจกใบปลิว ปิคนิคจดหมาย สนับสนุนการเงิน ร่วมลงชื่อ
คือคนธรรมดาสามัญที่ร่วมสร้างการเปลี่ยนแปลง”

คำกล่าวของตัวแทนแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล
เมื่อครั้งขึ้นรับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปี 2520

FREEDOM ฉบับนี้เป็นการบอกเล่าเรื่องราวของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล
ประเทศไทย ในโอกาสครบรอบ 10 ปี อย่างเป็นทางการ บอกเล่าเรื่องราวของการทำงาน
ปกป้องคุ้มครอง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชน บอกเล่าถึงความสำคัญของสมาชิก
อาสาสมัคร นักกิจกรรม และผู้สนับสนุน เหล่าคนธรรมดาสามัญผู้เป็นพลังสำคัญ
ในการเคลื่อนไหวเพื่อยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลก
และเพื่อเป็นการยืนยันว่า “คนธรรมดาสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่”

ในโอกาสครบรอบ 10 ปี แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย
เราขอให้ “คนธรรมดาทุกคน” ผู้ซึ่งสนใจและเป็นกังวลเรื่องสิทธิมนุษยชน
ผู้ที่จะไม่เพิกเฉยต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน
แม้ว่าการละเมิดนั้น จะเกิดกับใคร ที่ใดในโลกก็ตาม
เราขอให้ “คุณ”
เป็นอีกคนที่เข้าร่วม ชักชวนคนอื่นเข้าร่วม และเคลื่อนไหวต่อไป!

๑๐ ปี

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย
“คนธรรมดา สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่”

TEN WAYS TO MAKE A DIFFERENCE

หากคุณคือคนธรรมดาที่สนใจและเป็นกังวลเรื่องสิทธิมนุษยชน แต่คุณยังไม่ได้เป็นสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย นี่คือ 10 วิธีที่คนธรรมดาทุกคนสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นได้

1. ลงมือปฏิบัติการ (Take Action) เพราะการละเมิดสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นในทุกที่ทั่วมุมโลก ลายเซ็นของคุณในใบร้องเรียน (petition) จะเป็นตัวแทนของพลังที่ส่งไปยังที่ดังกล่าวเพื่อยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อผู้ถูกคน และเพื่อยืนยันว่าคุณไม่เห็นด้วยกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน
2. เข้าร่วมกิจกรรมของแอมเนสตี้ เป็นโอกาสที่คุณจะได้เรียนรู้เรื่องสิทธิมนุษยชน ได้รู้จักคนใหม่ๆ ที่มีความสนใจร่วมกัน และอาจได้เป็นอีกคนที่มีส่วนในการยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน
3. สมัครเป็นสมาชิก แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย สมาชิกคือพลังสำคัญในการเคลื่อนไหว ทุกครั้งที่มีสมาชิกเพิ่มขึ้นมันหมายถึงเรามีพลังเพิ่มมากขึ้นในการต่อสู้กับความอยุติธรรม
4. สนับสนุนทางการเงิน การสนับสนุนของคุณมีความสำคัญมาก เพราะแอมเนสตี้ไม่รับเงินจากรัฐบาลหรือองค์กรใด การเงินที่เป็นอิสระทำให้การทำงานของเรามีกลางและไม่ตกอยู่ภายใต้พันธะของใคร
5. มาเป็นอาสาสมัคร อาสาสมัครของเรามีโอกาสพัฒนาทักษะทุกด้าน ตั้งแต่การวางแผนงาน การติดต่อสื่อสาร การจัดกิจกรรม งานอาสาสมัคร เป็นโอกาสที่ดีที่จะได้ช่วยเหลือคนอื่นและพัฒนาศักยภาพของคุณเอง
6. เข้ากลุ่มนักกิจกรรม นักกิจกรรมของแอมเนสตี้ร่วมกันทำงานรณรงค์เพื่อยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน ทำงานสิทธิมนุษยชนศึกษาเพื่อให้ความรู้และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและงานที่แอมเนสตี้ทำอยู่
7. ติดตามงานรณรงค์ ถ้าคุณสนใจงานของแอมเนสตี้ประเด็นใดเป็นพิเศษ คุณสามารถสร้างเครือข่ายนักกิจกรรมออนไลน์เพื่อสื่อสารกับคนที่มีความสนใจคล้ายกับคุณและช่วยรณรงค์ให้ชุมชนหรือครอบครัวตัว ให้ความสำคัญต่อประเด็นนั้น เช่น ความรับผิดชอบของบรรษัท การยุติโทษประหารชีวิต นักโทษทางความคิด เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น
8. ซื้ออย่างมีเหตุผล ถ้าไรไม่มากที่เราได้จากการจำหน่ายสินค้าของ Amnesty Shop เป็นส่วนหนึ่งที่สนับสนุนการทำงานของเรา การใช้สินค้าที่ซื้อไปยังเป็นการประกาศให้คนอื่นรู้ว่าคุณสนับสนุนสิทธิมนุษยชน
9. เขียนจดหมายรัก(ษ์)สิทธิ การเขียนจดหมายของแอมเนสตี้ไม่เพียงเป็นกิจกรรมหลักในการรณรงค์ของเรา แต่ยังเป็นการสร้างพลังที่ยิ่งใหญ่ จดหมายหลายแสนฉบับถูกเขียนในแต่ละปีเพื่อสนับสนุนนักโทษทางความคิด นักกิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชน และคนอื่นๆ อีกมากที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน
10. เป็นเครือข่ายแอมเนสตี้ ด้วยความร่วมมือและการจัดกิจกรรมร่วมกัน เราสามารถยกระดับสถานการณ์สิทธิมนุษยชนได้ทั้งในพื้นที่ของเราเองและในที่ที่ห่างไกล และไม่ว่าคุณจะเป็นตัวแทนจากมหาวิทยาลัย สมาคม หรือกลุ่ม ก็สามารถติดต่อเราเพื่อเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกันเพื่อสิทธิมนุษยชน

ASK TEN MORE

หากคุณคือคนธรรมดาที่เป็น “สมาชิก” แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย คุณย่อมทราบดีถึงบทบาทหน้าที่ของการเป็นสมาชิก และหนึ่งในนั้นคือการชักชวนผู้คนที่สมควรเป็นสมาชิก เพื่อให้เขาเหล่านั้นเป็นอีกพลังสำคัญในการทำงานปกป้องคุ้มครอง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชน

ในโอกาสครบรอบ 10 ปี แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย เราขอให้ “สมาชิก” ทำบทบาทหน้าที่ของตัวเอง โดยการชักชวนคนในครอบครัว เพื่อน ผู้ร่วมงาน ฯลฯ อย่างน้อย 10 คน สมัครเป็นสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

อย่าลืม! บอกให้เขาเหล่านั้นรับรู้ว่าการเป็นสมาชิกสำคัญเพียงใด บอกให้รู้ว่าการเป็นสมาชิกของเขาหมายถึง เขาไม่เพิกเฉยต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน บอกให้รู้ว่าเขาจะเป็นอีกหนึ่งเสียงเป็นอีกหนึ่งพลังในการสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นได้จริง!

****ใบสมัครสมาชิกสามารถถ่ายเอกสารได้**

ACT ONCE MORE

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สนับสนุนให้สมาชิกที่ต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลงทางบวกด้านสิทธิมนุษยชน ได้ร่วมกันเขียนจดหมายหรือร่วมลงชื่อเพื่อยื่นต่อรัฐบาลและผู้มีส่วนรับผิดชอบในการละเมิดสิทธิมนุษยชน เพื่อให้พวกเขาได้รับรู้ถึงพลังของการกดดันจากนานาชาติ และเพื่อให้พวกเขาได้แก้ไขสถานการณ์เหล่านั้นให้ดีขึ้น การเขียนจดหมายและการลงชื่อคือสิ่งง่ายๆ ที่เราทุกคนสามารถทำได้ ไม่ว่าจะเป็นใครหรืออยู่ที่ไหน เราทุกคนล้วนมีพลังในการเป็นกระบอกเสียงเรียกร้องความยุติธรรมให้ผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนได้ ทั้งการเขียนจดหมายสักฉบับหรือการลงชื่อเพื่อเรียกร้องล้วนเป็นการรณรงค์ที่ใช้เวลาไม่นาน จึงง่ายที่จะเข้าร่วมหรือแบ่งปัน อีกทั้งยังเป็นการรณรงค์ที่มีพลังและสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นได้จริง

ในโอกาสครบรอบ 10 ปีนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย อยากให้ “คุณ” ในฐานะสมาชิกผู้เป็นพลังสำคัญ มีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมายกับตัวเอง ในการร่วมเขียนจดหมายเพื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน!

I AM ONE FOR TEN

เราขอให้ “คุณ” เป็นผู้อุปถัมภ์ 10 ผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยการเขียนจดหมายหรือลงชื่อเพื่อยื่นกระบอกเสียง เพื่อเป็นกำลังใจ เพื่อเป็นพลังในการเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงให้ 10 ผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย จะรณรงค์ตลอดปี 2556

I AM TEN FOR ONE

เราขอให้ “คุณ” ชักชวนอีก 9 คน ไม่ว่าจะเป็นคนในครอบครัว เพื่อนๆ ในที่ทำงาน มหาวิทยาลัย โรงเรียน ในชุมชน ให้ทั้ง 9 คนนั้นเขียนจดหมายหรือลงชื่อในใบร้องเรียนของ 1 กรณีผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนที่คุณเป็นผู้อุปถัมภ์ เพื่อแสดงถึงความสนใจอย่างแท้จริงของคุณต่อการยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชนนั้น เพื่อสร้างความตระหนักต่อสถานการณ์การละเมิดสิทธิมนุษยชน เพื่อเพิ่มเสียง เพิ่มพลังในการสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นจริงต่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน

****หาก “คุณ” สนใจและมุ่งมั่นที่จะเป็น “ผู้อุปถัมภ์ผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน”** คุณมีความมุ่งมั่นว่าจะเป็นผู้ที่เคลื่อนไหวและสนับสนุนในระยะยาวเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงต่อชีวิตเขาเหล่านั้น ขอให้ส่งรูปถ่ายของคุณที่ถือป้ายข้อความ “I am ONE for TEN” หรือ “I am TEN for ONE” ส่งถึงเจ้าหน้าที่ฝ่ายนักกิจกรรม ที่ activism@amnesty.or.th หรือโทรศัพท์ 02 513 8745 สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม

Articles

1. Right to Equality
2. Freedom from Discrimination
3. Right to Life, Liberty, Personal Security
4. Freedom from Slavery
5. Freedom from Torture and Inhuman or Degrading Treatment
6. Right to Recognition as a Person before the Law
7. Right to Equality before the Law
8. Right to Remedy by Competent Tribunal
9. Freedom from Arbitrary Arrest and Detention
10. Right to Fair Public Hearing
11. Right to Privacy
12. Freedom from Interference with Privacy, Family, Home or Correspondence
13. Right to Liberty of Movement
14. Right to Fair Trial
15. Right to Fair Trial
16. Freedom of Conscience, Thought and Religion
17. Right to Liberty of Expression
18. Right to Liberty of Expression
19. Right to Liberty of Expression
20. Right to Liberty of Expression
21. Right to Liberty of Expression
22. Right to Liberty of Expression
23. Right to Liberty of Expression
24. Right to Liberty of Expression
25. Right to Liberty of Expression
26. Right to Liberty of Expression
27. Right to Liberty of Expression
28. Right to Liberty of Expression
29. Right to Liberty of Expression
30. Right to Liberty of Expression
31. Right to Liberty of Expression
32. Right to Liberty of Expression
33. Right to Liberty of Expression
34. Right to Liberty of Expression
35. Right to Liberty of Expression
36. Right to Liberty of Expression
37. Right to Liberty of Expression
38. Right to Liberty of Expression
39. Right to Liberty of Expression
40. Right to Liberty of Expression
41. Right to Liberty of Expression
42. Right to Liberty of Expression
43. Right to Liberty of Expression
44. Right to Liberty of Expression
45. Right to Liberty of Expression
46. Right to Liberty of Expression
47. Right to Liberty of Expression
48. Right to Liberty of Expression
49. Right to Liberty of Expression
50. Right to Liberty of Expression
51. Right to Liberty of Expression
52. Right to Liberty of Expression
53. Right to Liberty of Expression
54. Right to Liberty of Expression
55. Right to Liberty of Expression
56. Right to Liberty of Expression
57. Right to Liberty of Expression
58. Right to Liberty of Expression
59. Right to Liberty of Expression
60. Right to Liberty of Expression
61. Right to Liberty of Expression
62. Right to Liberty of Expression
63. Right to Liberty of Expression
64. Right to Liberty of Expression
65. Right to Liberty of Expression
66. Right to Liberty of Expression
67. Right to Liberty of Expression
68. Right to Liberty of Expression
69. Right to Liberty of Expression
70. Right to Liberty of Expression
71. Right to Liberty of Expression
72. Right to Liberty of Expression
73. Right to Liberty of Expression
74. Right to Liberty of Expression
75. Right to Liberty of Expression
76. Right to Liberty of Expression
77. Right to Liberty of Expression
78. Right to Liberty of Expression
79. Right to Liberty of Expression
80. Right to Liberty of Expression
81. Right to Liberty of Expression
82. Right to Liberty of Expression
83. Right to Liberty of Expression
84. Right to Liberty of Expression
85. Right to Liberty of Expression
86. Right to Liberty of Expression
87. Right to Liberty of Expression
88. Right to Liberty of Expression
89. Right to Liberty of Expression
90. Right to Liberty of Expression
91. Right to Liberty of Expression
92. Right to Liberty of Expression
93. Right to Liberty of Expression
94. Right to Liberty of Expression
95. Right to Liberty of Expression
96. Right to Liberty of Expression
97. Right to Liberty of Expression
98. Right to Liberty of Expression
99. Right to Liberty of Expression
100. Right to Liberty of Expression

MAKE HUMAN RIGHTS FOR ALL

สิทธิมนุษยชนศึกษา (Human Rights Education) คืออีกหนึ่งงานสำคัญของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย เพื่อให้มั่นใจว่าสิทธิมนุษยชนเป็นของทุกคน ไม่ใช่เรื่องไกลตัวหรือเป็นเรื่องของตะวันตก แต่เป็นสากล คือใช้กับคนทุกคน ทุกประเทศ ไม่มีพรมแดนใดๆ ไม่ยกเว้นทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม หรือการเมือง

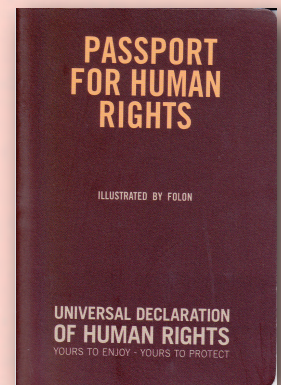
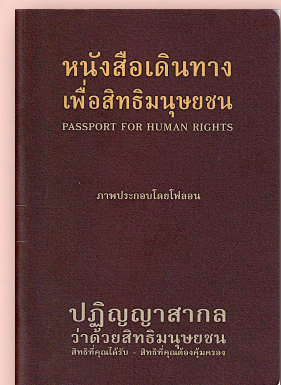
ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration on Human Rights – UDHR) ถือเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของการปฏิบัติต่อมนุษย์ ซึ่งหมายถึงสำหรับคนทุกคน ไม่ว่าจะเป็น คนชรา คนพิการ มีเชื้อชาติอะไร นับถือศาสนาอะไร เพศ อายุ การศึกษา ฯลฯ ดังนั้น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนจึงเป็นสื่อสำคัญในการเรียนรู้สิทธิมนุษยชน และในแต่ละปีแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ใช้สื่อสิ่งพิมพ์นี้กว่า 5,000 เล่ม (ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) ในกิจกรรมสิทธิมนุษยชนศึกษา กิจกรรมรณรงค์ มอบให้กับโรงเรียน มหาวิทยาลัย องค์กร และหน่วยงานต่างๆ

ในโอกาสครบรอบ 10 ปี แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย เราขอให้ “คุณ” ผู้สนใจและเป็นที่กังวลเรื่องสิทธิมนุษยชน ร่วมสมทบทุนการพิมพ์ “หนังสือเดินทางเพื่อสิทธิมนุษยชน-ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน” อย่างน้อยคนละ 10 เล่ม รวมเป็นจำนวนเงิน 250 บาท (เล่มละ 25 บาท)

โดยคุณสามารถโอนเงินสมทบทุนการพิมพ์ “หนังสือเดินทางเพื่อสิทธิมนุษยชน - ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน” เข้าบัญชีออมทรัพย์ ในนาม Amnesty International Thailand หรือ สมาคมนิรโทษกรรมสากล ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาซอยลาดพร้าว 10 เลขที่ 047 2 42617 5

หลังจากทำการโอนเงินแล้วโปรดส่งแฟกซ์ใบสลิป Pay-in เพื่อยืนยันไปยังหมายเลขแฟกซ์ 02 939 2534 และเขียนระบุ “สมทบทุนการพิมพ์ “หนังสือเดินทางเพื่อสิทธิมนุษยชน - ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน” พร้อมทั้งระบุชื่อ - นามสกุลของคุณ รวมทั้งเบอร์โทรศัพท์เพื่อติดต่อกลับ หรือคุณสามารถ Scan ใบสลิป Pay-in ของคุณในรูปแบบ JPEG หรือ GIF แล้วส่งไปยังอีเมล membership@amnesty.or.th โดยระบุรายละเอียดดังกล่าวข้างต้นในอีเมลด้วย (กรณีทำการโอนเงินผ่านระบบ E-banking โปรด Save หน้าจอที่แจ้งทำการโอนเงิน และส่งไปยังอีเมลดังกล่าว) แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย จะจัดส่งใบเสร็จรับเงินให้ หลังจากที่ได้รับแฟกซ์สลิปหรือหลักฐานแจ้งการโอนเงินแล้วเท่านั้น

MEMBERSHIP CORNER “Q & A”

ทุกคำถามมีคำตอบ ทุกคำตอบมีคำอธิบาย

ฉันสามารถสนับสนุนผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนคนใดได้บ้าง?

เข้าเว็บไซต์ www.amnesty.or.th เพื่อค้นหาแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ทำงานรณรงค์เพื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนคนใดบ้าง เช่น

เชียว โซ-ซุน ไตหวัน

เขาถูกจำคุกมานานกว่า 23 ปี และกำลังรอการถูกประหารจากการไต่สวนที่ไม่เป็นธรรม เขาโดนซ้อมทรมานเพื่อให้รับสารภาพที่ผ่านมาสมาชิกแอมเนสตี้ทั่วโลก ได้ร่วมกันเรียกร้องให้ประธานาธิบดีไต้หวันยุติการประหารชีวิตเชียว โซ-ซุน และเพื่อให้เขาได้รับการพิจารณาคดีใหม่ที่เป็นธรรมตามมาตรฐานการพิจารณาคดีระหว่างประเทศ

ชาวซุมซุนโบโด ในจีเรีย

ตลอดระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ชาวซุมซุนโบโดต้องเผชิญกับความยากจนลงกว่าเดิม และต้องสูญเสียวิถีชีวิตจากการที่บรรษัทน้ำมันยักษ์ใหญ่อย่างเชลล์ขาดความรับผิดชอบในการดูแลซ่อมแซมท่อส่งน้ำมันที่รั่วไหล ทำให้น้ำมันกว่าล้านลิตรไหลลงสู่ผืนดินและท้องน้ำ ส่งผลกระทบกับประชาชนกว่า 69,000 คน

ฉันเคยลงชื่อ และเขียนจดหมายเพื่อกรณีดังกล่าวแล้ว ฉันจะทำซ้ำได้อีกหรือ?

ได้ เพราะเมื่อคุณเขียนจดหมายหรือร่วมลงชื่อในช่วงระยะเวลาที่ห่างกัน เช่นคุณร่วมลงชื่อซ้ำๆ ทุกๆ 2 เดือน นั้นหมายถึงคุณได้สร้างพลังให้การเรียกร้องเข้มแข็งขึ้นจากการพยายามที่สม่ำเสมอของคุณ อีกทั้งเพื่อเป็นการส่งสาส์นย้ำเตือนผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบว่าการกระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนของเขานั้นจะไม่ถูกลืมไปง่ายๆ และเพื่อเป็นการยืนยันว่าคุณยังอยู่เคียงข้างผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน

ฉันต้องใช้เวลาเท่าไรในการรณรงค์นี้?

คนทั่วไปใช้เวลาโดยเฉลี่ยไม่เกิน 30 นาทีเพื่อเขียนจดหมายหนึ่งฉบับ หรือเพียงแค่ 2-3 นาทีสำหรับการลงชื่อในใบเรียกร้อง (Petition)

แล้วต้องทำอะไรกับจดหมายที่เขียนหรือลงชื่อแล้ว?

คุณสามารถส่งจดหมายไปยังผู้ที่ต้องการกดดันโดยตรงในแต่ละประเทศ หรือให้แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ดำเนินการส่งต่อจดหมาย ส่งต่อการ์ดให้กำลังใจ หรือ Petition จากคุณเพื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน

- ส่งจดหมายในประเทศ (3 บาท) ไปยังที่อยู่ของสำนักงานแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย หรือ
- แสแกนแล้วส่งทางอีเมลไปยัง activism@amnesty.or.th หรือ
- แפקซ์มายังแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย 02 939 2534

เขียนจดหมายยังใจ และฉันต้องดาวน์โหลดใบร้องเรียน (Petition) จากไหน?

เรามีคำแนะนำการเขียนจดหมาย และข้อเรียกร้องของแอมเนสตี้ในเว็บไซต์ www.amnesty.or.th ซึ่งคุณสามารถดูเป็นตัวอย่างในการเขียนจดหมายรณรงค์ให้ผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนในแต่ละกรณีได้

หรือคุณสามารถดาวน์โหลดและสั่งปริ้นท์ Petition นั้นๆ เพื่อลงชื่อและชักชวนคนอื่น ๆ ร่วมลงชื่อเพื่อเพิ่มแรงกดดัน

การเขียนจดหมายได้ผลมากกว่าการลงชื่อหรือเปล่า?

การเขียนจดหมายและการลงชื่อสามารถกดดันผู้รับได้เหมือนกัน จดหมายแสดงถึงความตั้งใจของผู้เขียนได้มากกว่าแต่รายชื่อหลายๆ ชื่อที่ห้อยท้ายใน Petition ก็สำคัญไม่แพ้กัน เป็นการแสดงให้เห็นว่าคนอีกจำนวนมากต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลง ทั้งจดหมายและ Petition เมื่อส่งไปถึงรัฐบาลหรือผู้มีอำนาจมีผลอย่างมากในการสร้างแรงกดดัน ซึ่งในบางกรณีต้องส่งภายในช่วงเวลาที่กำหนด ซึ่งเป็นช่วงเวลาสำคัญที่จะส่งผลกระทบได้มากขึ้นเป็นพิเศษสำหรับงานรณรงค์เพื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน

หากคุณสนใจ และต้องการให้เราเตือนคุณทางอีเมล เมื่อแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ทำการรณรงค์เพื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนประเด็นใหม่ๆ โปรดอย่าลังเลอย่ารอช้าที่จะติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายนักกิจกรรม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ที่โทรศัพท์ 02 513 8745 หรืออีเมล activism@amnesty.or.th

ปี 2555 ตั้งแต่ปลายเดือนพฤศจิกายนถึงสิ้นเดือนธันวาคมในช่วงสัปดาห์แห่งการเขียนจดหมายรัก(ษ์)สิทธิแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย รวบรวมลายเซ็นเพื่อ 3 กรณีผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนได้ทั้งหมด 7,177 ลายเซ็น จากจำนวนนั้นมี 1,381 ลายเซ็นถูกส่งไปยังประธานาธิบดีโนจิเรียเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้ชาวชุมชนโบโดที่ต้องสูญเสียการดำรงชีวิตจากกรณีน้ำมันรั่วไหลลงสู่ผืนดินและแม่น้ำ 1,322 ลายเซ็นเพื่อเรียกร้องให้อัชชา ไฮลาล อาเหม็ด สุลมาน ได้รับความยุติธรรมจากการถูกทหารทำร้ายระหว่างการประท้วงโดยสงบ และ 1,384 ลายเซ็นเพื่อเรียกร้องให้ยกเลิกการประหารชีวิตชีเวีย โย ซุน และให้เขาได้รับการพิจารณาคดีอีกครั้งอย่างเป็นธรรม รวมถึงอีก 103 คำอวยพรและกำลังใจที่ส่งตรงถึงชีเวีย โย ซุน

นี่คือข้อความจากพวกเขา “ผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน”

ส่งถึง “คุณ” ผู้เป็นพลังสำคัญในการเปลี่ยนแปลง

ทีมโนจิเรียส่งต่อคำบอกเล่าจากชุมชนโบโดว่า ชาวชุมชนโบโดมีความซึ่งใจมากที่ได้รับการสนับสนุนจากทั่วโลก พวกเขาได้รับการจดจำมากกว่า 200 ใบ และยังมีจดหมายอีกจำนวนมากที่เขียนถึงประธานาธิบดี ซึ่งจดหมายและการจดเหล่านี้ก่อให้เกิดผลเชิงบวกต่อชาวชุมชนโบโด พวกเขามีความสุขที่ได้รับข้อความที่เต็มไปด้วยความหวังนี้ บาริเบอร์ คูทติ ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำชุมชนโบโดกล่าวว่า “พวกเราขอขอบคุณทุกคนที่ริเริ่มและติดตามงานรณรงค์นี้ พวกเรามั่นใจว่าการต่อสู้ในนามของพวกเราจะค่อยๆ ประสบความสำเร็จ พวกเราคาดหวังเป็นอย่างยิ่งถึงผลที่ดีที่สุด พวกเราได้รับการสนับสนุน ซึ่งการสนับสนุนนี้เป็นสิ่งที่ช่วยทำให้พวกเราสามารถก้าวเดินต่อไปได้”

อัชชา ไฮลาล อาเหม็ด สุลมาน กล่าวว่า “ฉันเพียงมีความศรัทธาในผู้คน ไม่ว่าจะในประเทศอียิปต์หรือในต่างประเทศว่าพวกเขามีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลง...พวกเราทนทุกข์ทรมานมาตลอด 2 ปีที่ผ่านมา และต้องเผชิญกับแก๊สน้ำตา กระสุนปืน การทุบตี และต้องนอนหลับอย่างเหินห่างนอกบ้าน... สิ่งหนึ่งที่เป็นความหวังให้แก่เราคือการสนับสนุนและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันตลอดมาจากประชาชน ประชาชนคือแรงผลักดันเดียวเท่านั้นสำหรับการเปลี่ยนแปลง รัฐบาลจะไม่พัฒนา จะไม่ทำอะไร ถ้าหากไม่มีแรงกดดันจากประชาชน... ข้อความจำนวนมากมายมหาศาลที่ฉันได้รับจากสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล และจากกลุ่มนักกิจกรรมทั่วโลกได้ให้ความหวังฉันอย่างมาก แม้ว่าจะมีความท้าทายอีกมากมายก็ตาม” อัชชาได้รับจดหมายเป็นจำนวนมากในช่วงที่มีกิจกรรมเขียนจดหมายรัก(ษ์)สิทธิ ซึ่งเจ้าหน้าที่ไปรษณีย์เองก็ยังประหลาดใจที่มีจดหมายมากมายส่งถึงเธอ อัชชาได้รับรวมจดหมายทั้งหมดเหล่านั้นไว้ในถุงขนาดใหญ่และนำกลับบ้าน

ชีเวีย โย ซุน – ส่วนหนึ่งในจดหมายจากชีเวีย โย ซุน ที่ได้ส่งถึงเจ้าหน้าที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้หัวน ในช่วงไม่นานก่อนวันตรุษจีน เขากล่าวว่า “...ดูแลสุขภาพในช่วงฤดูหนาวนี้ด้วยนะทุกคน และช่วยกล่าวสวัสดิ์ปีใหม่จากผมไปให้กับ..(ไม่เปิดเผยนาม)..ด้วย เขาเป็นพระเอกของผมเลยแหละ! ผมอยากจะขอให้คุณช่วยบอกกับสมาชิกแอมเนสตี้ทุกคนด้วยว่าผมขอสวัสดิ์ปีใหม่แก่พวกเขาทุกคน ขอขอบคุณทุกคนมากสำหรับกำลังใจและการเอาใจใส่ ขอขอบคุณสำหรับความตั้งใจ! ผมขอให้คุณมีปีใหม่ที่ดี และขอให้คุณสมหวังในสิ่งที่คุณปรารถนา....ผมเพิ่งได้รับจดหมายทั้ง 93 ฉบับที่มาจากเพื่อนๆ ที่เมืองไทย ผมได้ขอร้องให้อาสาสมัครช่วยเขียนตอบพวกเขาด้วยว่าผมขอขอบคุณ ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับความตั้งใจ และกำลังใจที่ส่งถึงผม”

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ส่งเจ้าหน้าที่เข้าม าดัดตามสถานการณ์ รวบรวมข้อมูล และสังเกตการณ์ในการพิจารณาคดีในศาลทหารของไทยและละครคดีทั่วโลกให้กับโฆษกฯเมื่อ 22 คน สามารถมีหนายความได้ และได้รับการปล่อยตัวในที่สุด เหตุการณ์ในครั้งนี้นับเป็นจุดเริ่มต้นที่คนไทยรู้จักองค์กรสิทธิมนุษยชนในนาม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

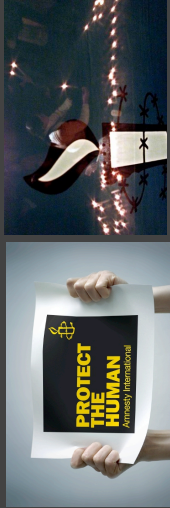
กลุ่มนักกิจกรรมแอมเนสตี้ในประเทศไทยซึ่งประกอบด้วยบุคคลต่างสาขาอาชีพ อาทิ อดีตผู้นำนักศึกษา นักกิจกรรมทางสังคม นักกฎหมาย นักแปล ฯลฯ

ร่วมรณรงค์เพื่อจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ ในที่สุดจากการรณรงค์ทำให้ได้รับการรับรองโดยที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติในเดือนกรกฎาคม 2541

ร่วมรณรงค์ “สิทธิมนุษยชนของผู้ลี้ภัยทั่วโลก”

พัฒนาแนวทางการทำงานด้านสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม We adopt a new mission focusing on the indivisibility and human rights and paving the way for work on economic, social and cultural rights.

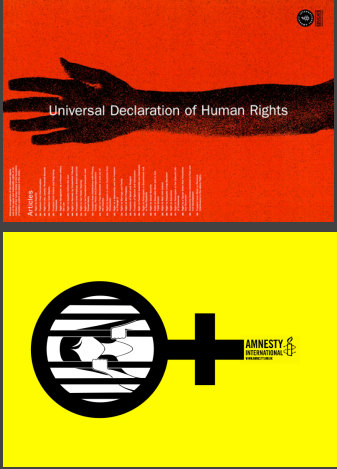

จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในนาม “สมาคมเพื่อองค์การนิรโทษกรรมสากล Amnesty International Thailand is legally established as a human rights association.

2547 - 2549 จัดกิจกรรม“สิทธิมนุษยชนศึกษา : การเรียนรู้เพื่อชีวิตและสังคม” 2004-2006 Human Rights Education: learning for life and society

ประกาศเปลี่ยนชื่อ องค์การนิรโทษกรรมสากล เป็นระหว่างมีการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่กรุงปักกิ่งถึงประเทศจีน International solidarity campaign on the Beijing Olympics to call for a positive human rights legacy in China.

ประกาศเปลี่ยนชื่อ องค์การนิรโทษกรรมสากล เป็น “แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย” Officially changed the use of name in Thai language from “องค์การนิรโทษกรรมสากล (Ong Kan Niratod Sa-gum Sa-kon)” to English pronunciation transliterated as “Amnesty International Thailand”, making clear our unity with “One Amnesty” ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการบริหารสากล (IEC) ให้สถานภาพแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทยเป็นหนึ่งในโครงสร้าง ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล The IEC grants structure status to AI Thailand.

กว่า 20 ปี แห่งการเคลื่อนไหวจากประเทศไทยเพื่อปกป้องคุ้มครอง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชน สู่ 10 ปีอย่างเป็นทางการ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

Amnesty International Secretariat sent an observation persons into Thailand during the 6th October incident, and also campaigned continuously to the point where the release of the group of the ‘Bangkok 22’ were granted.

Amnesty Groups was found in Thailand.

2534: มีระบบฐานข้อมูลสมาชิก และมั่งจดหมายข่าว โดยแปลเนื้อหาจากจดหมายข่าวของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล 1991 Established its membership database, and also the first newsletter that followed by a translation version of the Amnesty International's newsletter.

2536 : เลือกตั้งคณะกรรมการเป็นครั้งแรก 1993 The first board committee were elected in Thailand

2537 : ประชุมใหญ่สามัญประจำปี เป็นครั้งแรก 1994 The first Annual General Meeting

2541 มอบรางวัลสื่อดีเด่นด้านสิทธิมนุษยชน เป็นครั้งแรก มีเว็บไซต์แอมเนสตี้ฯ ประเทศไทย เป็นครั้งแรก 2007 Human Rights Press Award Launch a website

International solidarity campaign for a permanent International Criminal Court, which is adopted by the UN General Assembly in July 1998.

Human Rights of refugees worldwide became a major focus of campaigning.

ครบรอบ 40 ปี แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล 40th year anniversary of Amnesty International

จัดกิจกรรม ‘คำคืนแห่งสิทธิมนุษยชน’ ขึ้นเป็นครั้งแรก Held a first Light Up Night in January.

เป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จในการรณรงค์ ให้สหประชาชาติร่างสนธิสัญญาควบคุมการค้าอาวุธ (Arms Trade Treaty: ATT) With partners in the Control Arms campaign, we achieve a major victory when the UN vote overwhelmingly to the work of Arms Trade Treaty (ATT).

เปิดตัวรายงาน “โรงเรียนปลอดภัย: สิทธิของเด็กหญิง” ในวันสตรีสากล On International Women’s Day, Amnesty International launched a global report – Safe Schools: Every Girl’s Rights to highlight the facts and figures that prevent girls around the world from access to education.

ทำกิจกรรมรณรงค์ “ตัดศัตรูความเป็นมนุษย์” สร้างความสำคัญของสิทธิมนุษยชน เป็นหัวใจสำคัญในการขจัดความยากจน We launch our Demand Dignity campaign, calling for human rights to be the heart of eradicating poverty.

ทำงานเชิงรุกกับภาคประชาสังคม สร้างเครือข่ายการทำงานกับมหาวิทยาลัย สถาบันสิทธิมนุษยชน Amnesty International Thailand: New beginning and hope

AN OFFICIAL 10 YEARS AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND. WE ARE GROWING STRONGER with more than 1000 members and 7000 supporters in Thailand

เส้นทางการทำงาน “สิทธิมนุษยชน” KEY MOMENTS FROM

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

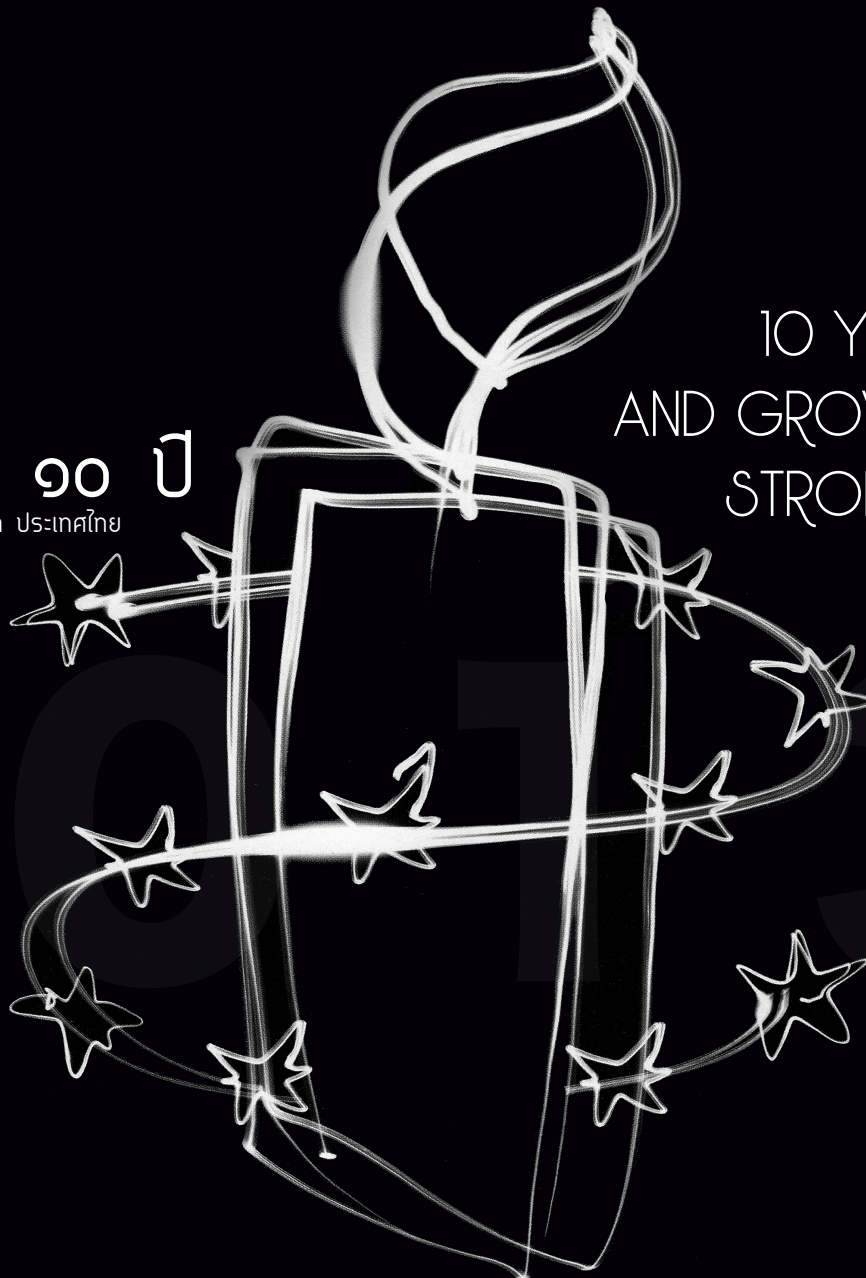
FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand
FOR PEOPLE PASSIONATE ABOUT HUMAN RIGHTS
VOLUME 4 ISSUE 1/2013

ครบรอบ ๑๐ ปี
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

10 YEARS
AND GROWING
STRONGER

IN THIS ISSUE

LETTER FROM
THE DIRECTOR

LETTER FROM
THE CHAIR

AN OFFICIAL
10 YEARS AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND. WE ARE
GROWING STRONGER

I AMNESTY PEOPLE
'FROM THE BEGINNING
UNTIL NOW'

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND: "ORDINARY
PEOPLE,
EXTRAORDINARY
CHANGE!"

MEMBERSHIP CORNER
"Q & A". EVERY
QUESTION HAS AN
ANSWER

KEY MOMENTS FROM
AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

LETTER FROM THE DIRECTOR

THE SECOND DECADE OF AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND “THE CHALLENGING OBLIGATION”

Over the past decade since Amnesty International Thailand was registered in Thailand as an association for human rights protection, it must be recognized that the organization has yet to receive much acceptance. One reason was that the previous name of the organization was “องค์การนิรโทษกรรมสากล (Ong Kan Niratod Sa-gum Sa-kon)” This caused misunderstanding about the organization’s purpose as aiding convicted prisoners; it also created a negative impression particularly after the capital punishment cases in 2006 that caused an apparent divide in society. Our organization was inevitably viewed with suspicion.

This was the main reason why in 2011 was officially changed the use of name in Thai language from “องค์การนิรโทษกรรมสากล (Ong Kan Niratod Sa-gum Sa-kon)” to English pronunciation transliterated as “Amnesty International Thailand”, making clear our unity with Amnesty International worldwide. The goal of the organization however remains the protection and promotion of respect for human rights in Thai society and worldwide.

In spite of the change the use of name, the organization is only known in a restricted circle, as shown by various local media agencies that continue to call us by our former name, despite our efforts to correct

The most important thing is not whether our organization is widely known, but more importantly, it depends on whether our members and supports adhere to

human rights principles and actively take part in defending and protecting human rights, since human rights violation has aggravated and become more complex.

Generally, the members and supporters of Amnesty International in various countries play a significant role in campaigning against human rights violations worldwide. The staffs of each office would coordinate and facilitate work in support of members.

This is how Amnesty International has been working and can truly be seen as an ordinary people movement.

**THIS HAS YET TO OCCUR AT
AMNESTY INTERNATIONAL
THAILAND!!!**

Amnesty International Thailand at the end of 2012 had more than 1,000 members. Among them are lawyers, human rights activists, development workers, activists, scholars, teachers, artists, students, company employees, housewives etc. Although our organization can be considered a large civil society movement, specially when compared with other civil society organizations with smaller membership, but are more influential and able to create public awareness of social problems.

We must admit that the movement of Amnesty International Thailand members is not yet strong.

Most activities and campaigns are organized by staff with the participation of less than 10 percent of the members.

This is a challenge for Amnesty International Thailand. The aim is not to hand all duties over to our members, as staff will continue to seriously work on their part. We simply want to see society standing up to firmly defend, protect and promote human rights.

This is our mission in the new decade. Although it will be challenging, we believe that by working together, we can achieve our goal.

Sincerely yours,

Parinya Boonridrerthaikul
Director

LETTER FROM THE CHAIR

I learnt about Amnesty International in 1977, not because the organization won the Nobel Peace Prize that year, but rather because I was a political prisoner or prisoner of conscience and Amnesty International demanded my release from the Thai government

Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd.,
Jomphol, Chatuchak, Bangkok 10900
Tel: 02 513 8745 Fax: 02 939 2534

EDITOR IN CHIEF:
Parinya Boonridrertthaikul

EXECUTIVE EDITOR:
Sineenart Muangnoo

EDITOR:
Naowarat Suasa-ard
Nawaphon Suphawitkul

DESIGN:
Trin Khumsap
khumsap@mac.com

VOLUNTEERS:
Prair Kunavibool
Kotcharat Jamjumrus
Nadia Jasem

THANKS TO:
Somchai Homlaor
Alec Bamford
Thawat Ananthothai
Morakot Wiriathaweechai
Santi Issarowuthakul
Sarawut Pratoomrat
Somthob Laoniyomthai
Supee Laoniyomthai
Dr.Laddawan Tantiwitayapitak
Somsri Hananuntasik

PAST IT ON When you've finished with your copy of **FREEDOM** please pass it on to someone else so they can learn about Amnesty International and the vital work we do.

FREEDOM is Amnesty International Thailand's magazine for human rights activists everywhere.

Please Let Us Know If You Like It

- Have you acted on what you've read?
- Have you shared the information with anyone?
- Do you have photos or articles that you would like to share with other members?
- What would you like to see more of in future issues?

Send all your comments and suggestions to:

Growth Mobilization Coordinator
Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd.,
Jomphol, Chatuchak, Bangkok 10900

EMAIL: membership@amnesty.or.th

www.amnesty.or.th
www.facebook.com/AmnestyThailand
www.facebook.com/Artist4Amnesty
www.twitter.com/AmnestyThailand
www.youtube.com/AmnestyThailand

Cover: Amnesty International USA Newsletter

In fact, I was not the only prisoner that the organization campaigned for. I was captured during the massacre of 6 October 1976 at Thammasat University, the most gruesome event in Thai history.

In fact, I was not the only prisoner that the organization campaigned for. I was captured during the massacre of 6 October 1976 at Thammasat University, the most gruesome event in Thai history. Extreme right-wing groups such as the Red Gaurs and Village Scouts joined forces with the state, in particular the Border Patrol Police. Early in the morning of October 6, 1976 the Border Patrol Police used weapons of war to injure and kill students and people who gathered on the Thammasat University football field to protest against a military dictatorship regaining control. Hundreds of protesters were killed and many were hanged from the tamarind trees in Sanam Luang. Many female students disappeared, and some were tortured, raped, murdered. Thousands of people were injured. The rest of the crowd either escaped or were captured and taken into custody at the Metropolitan Police Academy, Bang Khen, the same location now used to imprison UDD (United Front of Democracy Against Dictatorship) protesters charged with committing crimes. The victims are still traumatized from the incident. This event remains a mystery in Thai society.

Professor Thongchai Winichakul and Professor Somsak Jeamteerasakul, leading the Thammasat students, Khun Arom Phongphangan (now deceased), a labour leader, and thousands of people, including myself, were detained together. Most people were soon released from prison. The rest, however, were charged with communism, rebellion and resisting the authorities. 40 people, including me, were released after being held for 10 months after the Attorney-General's decision to not prosecute us. The remaining 22 people, including Thongchai, Somsak, Arom and others such as Professor Surachart Bamrungsuk and Sutham Sangprathum, who were student leaders, were prosecuted in a military court in Bangkok. They were imprisoned for two years during the court proceedings and then released.

After the massacre at Thammasat University, the military regime, calling itself the National Administrative Reform Council, took control and established a dictatorship. Thailand entered a ruthless era. Same as the Sarit Thanarat era, those who had different views from the authoritarian government were hunted down and murdered. Others were captured and charged with posing a threat to society. There were no trials to prosecute the case fairly. The October 6 event made international headlines and foreigners abroad know more of the situation than the Thai people did; the authoritarian regime kept the Thai people blinded from the information.

Amnesty International campaigned continuously to the point where my release and the release of every other prisoner were granted. A few years later, I had the opportunity to talk to a government agent who explained that citizens worldwide sent hundreds of thousands of letters to the government and to the Office of His Majesty's Principal Private Secretary pressuring for the release of prisoners and finally succeeding.

Ten years ago I joined human rights activists in establishing Amnesty International Thailand; I was a founding member of the organization and accepted the position as Chairman. Amnesty International is supported by the public all over the world, and promotes and protects human rights without any discrimination on the basis of race, religion, political opinion, etc. The fact that Amnesty International helped me during my years of captivity after the October 6 massacre, led me to appreciate the organization; I decided to join their membership and their cause forever.

Somchai Homlaor

Bangkok
20 March 2013

AN OFFICIAL 10 YEARS OF AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND. WE ARE GROWING STRONGER!

Amnesty International became known in Thailand after the 6 October 1976 incident as an international volunteer organization working for human rights. At that time, Amnesty International was campaigning for the release of prisoners of conscience and followed the situation here by collecting information and observing trials. The martial court trials were initially kept closed. But pressure from the international community, including Amnesty International, resulted in the 22 suspects being tried in a civil court, at a fair trial in accordance with the Universal Declaration of Human Rights. Eventually, all 22 accused were released. This success of Amnesty International's campaign created an awareness of the organization in Thai society, especially in media circles, among social activists, and by the government.

Later, there was an attempt to gather a group of people interested in human rights. This did not draw much attention because human rights were seen as remote. Such groups were also carefully watched by the state. It was not until 1993 that a committee was established for the first time to run Amnesty International Thailand. An Annual General Meeting was organized the following year. Campaigns were organized and the number of members increased as more people joined the movement. The organization was officially registered in 2003 under the name "Association for Amnesty International".

From 2003 until today, the developments and activities brought about by Amnesty International have created a culture of human rights within the Thai society. These activities have provided knowledge and opportunities to students, teachers, human rights activists, non-government development workers, community organizations, the media, religious and ethnic minorities and unprivileged and disadvantaged groups, such as patients with HIV/AIDS. Some activities have been conducted in coordination with government agencies such as the ministries of Justice, Social Development and Human Security, Education and Public Health, and independent agencies such as the National Human Rights Commission.

Activities conform to the mandate of Amnesty international, and are developed through a participatory planning process and are approved at an Annual General Meeting. Global activities of Amnesty International, such as the release of the annual report on the human rights situation around the world, create further awareness.

Since its official registration a decade ago, Amnesty International Thailand has faced countless obstacles and criticisms, but continues to move forward without fear and with the goal of working to protect human rights and creating a culture of respect for human rights in Thailand.

“Until every person enjoy all of their rights, our candle of hope will continue to burn. It will burn until all human beings can live in dignity; until every person's voice can be heard; until no one is tortured or executed.”

British lawyer Peter Benenson,
Founder of Amnesty International

I AMNESTY PEOPLE

'FROM THE BEGINNING UNTIL NOW'

ALEC BAMFORD

When did you first heard about Amnesty International?

I really don't remember. Amnesty International is well-known in the UK where I was educated and I can't remember when I first heard about it.

When did you become a member?

When I was a student I was interested in human rights but my time was spent on the Vietnam War and anti-apartheid campaigns. I knew Amnesty International and people in it but was busy with other things. I became a member when I was in Thailand. After October 6, 1976 it was very difficult for anyone in Thailand to do campaigning work, especially foreigners. Then I read a newspaper article (in a foreign newspaper) about an Amnesty International group in Europe and it struck me that if I couldn't work on cases in Thailand, Amnesty International was a way to work on cases in other countries. So I wrote to the International Secretariat and they told me there was no organization in Thailand but put me in contact with the regional office, then in Sri Lanka.

What activities did you take part in?

Well, there were no group activities in Thailand. I didn't even know if there were any other members here. So I got reports from the regional office and wrote letters.

When did you join Amnesty International Thailand?

I don't know how it started, but an academic at Chula was a member (though I didn't know) and she had been sent a list of other names in Thailand. We knew each other because we were both English teachers so she invited me to meetings. We had 2 groups, with the creative names of Bangkok 1 and Bangkok 2, but it was hard going. I began to realize the problems. The idea of human rights wasn't well known and Thais have been taught a kind of nationalism that makes them surprisingly ignorant of other countries. Then London gave us a budget to rent an office and part-time staff but then withdrew it, and things fell apart and I went back to working by myself.

When did Amnesty International Thailand start properly?

Well it started, but not properly. The regional office had moved to Hong Kong and someone from there came here and contacted a teacher at the Thai Chamber of Commerce University, who I'd never heard of, and she started an office. I found out about from a newspaper article. Since Amnesty International knew me (I'd been sending them information on human rights abuses in Thailand) I assumed they didn't want foreigners in Amnesty International Thailand. Or maybe just me.

But you did become a member of Amnesty International Thailand eventually.

Yes, By then, I was working with foreign volunteers, many of whom had been Amnesty International members in their own countries and had more experience of Amnesty International than me. We formed a group and adopted a Burmese Prisoner of Conscience and campaigned on his case. One member of our group became a member of the Board but language was a problem because everything was done in Thai. Eventually they chose me as the group's representative on the Board. And I started making trouble for the office. I've never stopped. But the volunteer programmes in Thailand have closed so no more group. Then when I retired there were a couple of times when there was gap between Directors so I was asked to do a couple of months as Acting Director.

Are you a member of a group now?

I'm helping Power of the Pen. The idea is to work on the problems I came across years ago: people's knowledge about human rights is limited; they don't know much about foreign countries; and they need English to campaign on cases. So I'm helping a group with these problems and when they can work on their own, we'll start a second group and so on. So I'm a temporary member.

“When I was a student I was interested in human rights but my time was spent on the Vietnam War and anti-apartheid campaigns. I knew Amnesty International and people in it but was busy with other things. I became a member when I was in Thailand.

”

MORAKOT WIRIYATHAWEECHAI

Ms. Morakot was treasurer during Amnesty International Thailand's establishment. She was asked by Mr. Thawat Anantothaiheard, a Board at that time that the organization needed someone who have knowledge of accounting and finance. With some experience in this field, she volunteered for the job.

Working closely with Amnesty International Thailand, Ms. Morakot was able to see the vision, mission and the work of the organization, and is proud to have been a part of it.

"Working with Amnesty International Thailand has opened my eyes. It is not only our country that faces these issues. On the contrary, people in many other countries await our help. The principles of Amnesty International are clear and straightforward. Not campaigning individually in the country is a smart strategy. On the one hand campaigning as a group enhances transparency, fairness, and safety for the members and staff. On the other hand, it trains us to be generous, be universal, and be considerate for fellow human beings without any discrimination as to identity, race, or skin colour. This is a good working principle, and if everyone can follow the principles of Amnesty International, then we can makes the world a better place for living.

Therefore, I would like to invite all members to create new ideas and have the spirit to unite for a better world to live in. Amnesty's motto and spirit has always emphasized human rights as a universal matter, without any differentiation."

“The principles of Amnesty International are clear and straightforward. Not campaigning individually in the country is a smart strategy. On the one hand campaigning as a group enhances transparency, fairness, and safety for the members and staff. On the other hand, it trains us to be generous, be universal, and be considerate for fellow human beings without any discrimination as to identity, race, or skin colour.”

Thawat Ananthothai
Former Board of Amnesty International Thailand
Present position: Board of Duang Prateep Foundation

THAWAT ANANTHOTHAI

It was during his studies in the United States that Mr. Thawat learned about Amnesty International and joined as a member. In contrast to its significant role abroad, Mr. Thawat had neither heard of nor seen any work of Amnesty International in Thailand; it was as if the organization did not exist. Some time later, Mr. Thawat found out from a professor that there was in fact such organization in Thailand, but without any staff or proper office. It was then that he joined in and, in 2003, an association was formerly established. Mr. Thawat played a part in the founding and establishment of the rules of this association.

"I have an interest in and give high importance to the issue of human rights. Human Rights is a universal issue. There is no differentiation. If you are a human rights activist, how can you separate the nature of human beings? Will you separate them by writing in brackets their country of origin, race, gender, social status, or family surname? During campaigns, if you ever ask others for a passport check or the country of an incident, by definition that means you are not a human rights activist. At most, you are a "human rights activist for Thai people" because your heart has yet to reach universality."

Mr. Thawat showed that rights violations still occur in many countries. We should not limit our sights only to what goes on in Europe or the Scandinavian countries such as Sweden or Finland where there is a higher level of peace. We should however also acknowledge countries like Burma and China where campaigns or free speech on rights violations are often limited or even targeted.

"Working domestically on campaigns regarding rights violations may cause limitations and put oneself in danger. Additionally, there is a tendency to be biased. Personal emotions, politics, society, or employment-related reasons can interfere while working on campaigns.

Moreover, caring only for our surroundings (our country) could cause us to overlook events occurring in other countries. It is regarded as selfish if all a person cares about every day is himself or herself. Therefore, fighting for human rights will not be a success if activists worldwide do not unite their power to help."

Mr. Thawat firmly believes in the principles of Amnesty International; particularly in the campaign against rights violations worldwide through explanations and talks that have helped people visualize how beneficial it is to help others.

"Campaigning in Amnesty International is uniting power globally. Everyone profits from helping one another. Similarly, when we help a country, we will in return have a hundred countries helping us. With help from countries like the UK, the United States of America and Japan, there is surely more to gain than to lose."

"Furthermore, it is worth asking why many countries, particularly developed countries, that have a higher standard of living with rather good economic status, are helping others. They are ready to deliver immediate help when rights are unjustly violated. This is a matter of conscience...How good is your conscience? **When you witness someone in trouble, are you able to stand by and do nothing? If not, then we share the same ideology. Therefore, please join us to make this world a better place.**"

“ I have an interest in and give high importance to the issue of human rights. Human Rights is a universal issue. There is no differentiation. If you are a human rights activist, how can you separate the nature of human beings? Will you separate them by writing in brackets their country of origin, race, gender, social status, or family surname? During campaigns, if you ever ask others for a passport check or the country of an incident, by definition that means you are not a human rights activist. At most, you are a "human rights activist for Thai people" because your heart has yet to reach universality.

”

SARAWUT PRATOOMRAT

Mr. Sarawut Pratoomrat is a human rights activist and one of the founding members of Amnesty International Thailand. He said that he became familiar with the organization after the 6 October 1976 incident. At the time, Amnesty International had 4 main campaigns: for the abolition of the death penalty, against torture, for the release of prisoners of conscience, and for fair trials for political prisoners. In Thailand, there was confusion about the definition of 'Prisoners of Conscience' and 'Political Prisoners.' Mr. Sarawut clarified the difference:

"A prisoner of conscience is a person who is imprisoned or does not have freedom of movement solely because of differences in religious belief, political views, race, gender, skin colour, language, ethnic background, economic and social status, national origin, or gender identity, who has neither used nor condoned the use of violence. Prisoners of Conscience are therefore imprisoned due to their belief or their identity, not because they committed a crime.

Amnesty International calls for the immediate and unconditional release of all prisoners of conscience.

Unlike prisoners of conscience, **political prisoners** may be associated with the use of violence or use weapons to retaliate against the state. In this case, *Amnesty International would demand a fair and transparent trial.*

Regarding Article 112 during 6 October 1976, Amnesty International concluded that prisoners with different values and opinions from the general public or the state, and charged with treason qualified as political prisoners. The Thai government tried them under martial law. Amnesty International called for trials in civil courts, legal representation, and access to bail. Amnesty International also asked that the prisoners receive medical attention. As a result from the global campaigns, the prisoners were granted an amnesty."

Mr. Sarawut spoke of the importance and interest he has previously given to prisoners. He said that he opposed the use of the death penalty and therefore he joined the organization because it worked in this field. Since 1984-1985, it has been necessary to translate documents in order to spread information and knowledge to members and the general public regarding who we are, our work, and the process of joining us.

"When translated 'Amnesty International' into Thai, we used the Thai words meaning 'amnesty', and 'universal' and since it is an international organization, we added the Thai word for 'organization' (องค์การนิรโทษกรรมสากล (Ong Kan Niratod Sa-gum Sa-kon)). The opening of the organization was dynamic and attention-grabbing; the general public, NGOs, university students, and even employees of Thai Airways, were interested and joined in. As we were writing letters to prisoners, we also hired a teacher to teach letter writing in English. The initial fervour died out as we were each busy with our daily assignments at Amnesty International."

Mr. Sarawut's message to members of Amnesty International Thailand is that the organization was one of the first to push for human rights principles and respect for human dignity. Although some people are called evil, society needs to give them a chance to prove their innocence. This is a point members must support. The word 'international' is not a matter of external appearance; it is a universal matter for everyone, whatever their language, nationality, skin colour, or wealth. We must adhere to these principles.

Furthermore, he encouraged members to write letters to prisoners, to sign their names on the postcards the organization sends or online. *"These activities are within the members' ability and are not time-consuming; we waste much more time using Facebook."*

“Amnesty International is that the organization was one of the first to push for human rights principles and respect for human dignity. Although some people are called evil, society needs to give them a chance to prove their innocence. This is a point members must support. The word 'international' is not a matter of external appearance; it is a universal matter for everyone, whatever their language, nationality, skin colour, or wealth. We must adhere to these principles.”

SANTI ISROWUTHAKUL

He was the first Chair of Amnesty International Thailand twenty years ago. Presently, Mr. Santi is a Simultaneous Conference Interpreter.

He was also previously a member of the artists group that joined the political movement of 6 October 1976, when he was imprisoned and became a prisoner of conscience.

Mr. Santi studied abroad in the United States and therefore he is quite familiar with political assemblies and expression. After the 6 October 1976 incident he worked closely with Amnesty International and collaborated with a group of individuals in Thailand who care about the issue of human rights. They started off with writing letters to governments that violated human rights and demanded for the release of prisoners of conscience.

“Amnesty International is an international organization and is a global movement. Not only do we help Thai people, we reach out worldwide. We are part of a group that helps those in need that face injustice. If you do not understand the meaning of ‘prisoner of conscience’, you can overlook its importance and so will not understand the reason for helping them because they are quick in response and argumentation. It is compassion we ask in the letters we write to various governments; we ask that prisoners of conscience have access to doctors, family, and lawyers, all of which are basic rights they deserve.”

“Amnesty International is an international organization and is a global movement. Not only do we help Thai people, we reach out worldwide. We are part of a group that helps those in need that face injustice. If you do not understand the meaning of ‘prisoner of conscience’, you can overlook its importance and so will not understand the reason for helping them because they are quick in response and argumentation. It is compassion we ask in the letters we write to various governments; we ask that prisoners of conscience have access to doctors, family, and lawyers, all of which are basic rights they deserve.”

Mr. Santi explained that the office and the funds to support did not exist then; yet, everybody worked willingly by coming to meetings, choosing cases to campaign and write letters on, and researching for information exchange. Moreover, the letter writing was by hand and needed to be in English; therefore English writing classes were necessary. In addition, nobody minded the fact that they had to pay themselves for the stamps for the letters. All of this was achieved because of the care and concern they share for human rights violations globally.

“In every country there is suppression of political opinion, innocent people convicted and imprisoned, and abuse of power. These are recurring events in every country. Even though China has undergone development and change, human rights is still violated, this is the same as with the United States.”

Collaborating with Amnesty International is essentially dealing with universal values. We must help each other in times of need because we are not alone but we are part of the global citizenship. Mr. Santi passed his words to the new generation that will play a part in building a human rights culture:

“The issue of human rights is international. It does not differentiate people because everybody is entitled to these basic rights. If we understand that having a universal conscience is important, then we will not have to question the benefits we get out of working with Amnesty International. On the other hand, this is harder to achieve with the younger generation because they have not gone through the hardships of movements, or borne the distress of others. In other words, they grew up in the comfort of the middle class. As a result, it is unthinkable for them to be politically involved in such movements. We have to make them know the important of human rights, hear the history from people who have experiences, so that they can visualize, perhaps understand, and learned directly from it.”

SOMTHOB LAONIYOMTHAI

Presently a legal consultant, former a board of Amnesty International Thailand. Mr. Somthob has shared his story on working with Amnesty International Thailand a few years ago. His interest lies in the victims of rights violations. Working with Amnesty International Thailand has therefore increased his knowledge in terms of children's rights and human rights education. In addition, he was involved in campaigning for refugees, abolishing the death penalty, torture and on economic, social, and cultural rights.

"Campaigning at the Ministry of Education, demanding the inclusion of human rights in the school curriculum was an outstanding achievement in 2000-2003. There were discussions and meetings of members with the Ministry. Members were meeting in groups to pick a topic of interest to campaign on. I was in the group 'For U' which focused on human rights education. We gave advice to parents on the rights of the child."

Thai society still lacks awareness in human rights. Mr. Somthob, therefore wants to share with new members of Amnesty International Thailand that it is presently a good opportunity to share information with others so they can acknowledge and help us campaign.

"As members, we do not only acknowledge the human rights news, we also have to act on the issue of human rights or invite others to become members. This will widen our network and help build a respected human rights culture within our society"

"I believe that working on the issue of human rights is significant. As a member of Amnesty International Thailand and of society, human rights is an issue that is close to us and is unavoidable. We cannot deny our part because that will certainly cause a negative impact on us. Therefore, I would like to invite friends and family to pay attention to the issue of human rights, to have a chance to exchange stories, create an understanding among others, and invite them to help in campaigning. This will help build a network of support and change in our society, and will in effect allow them to comprehend further on the issue of human rights."

SUPEE LAONIYOMTHAI

She is former Board of Amnesty International Thailand. Ms. Supee strongly believes that Amnesty International's work is one way of helping one another and creating peace in the world.

"Human rights is an international issue; even smaller countries accept this principle. Therefore, I would like the members to play a larger role in the work of promoting and protecting human rights. Small steps can indeed create positive changes for the society."

"Many countries give importance to this field; I therefore feel proud that we are able to push Thailand from a domestic view to an international standpoint on the issue of human rights. Having members within each country is an illustration that the country gives value to human rights."

However, Ms. Supee admits that working on human rights in Thailand is challenging. Even though Thai people are kind and generous, they tend to care mostly for themselves in times of need. This is because in the present day people value their privacy and individual space. Thus, demanding rights protection for others is not a common gesture or culture.

"As a member of Amnesty International Thailand, we must unite for a universal conscience in accordance with the Universal Declaration of Human Rights: "All people everywhere have the same human rights", which no one can take away."

DR. LADDAWAN TANTIWITAYAPITAK

She is the Deputy Secretary General of the Law Reform Commission of Thailand, and a former Chairman, Director, and Treasurer of Amnesty International Thailand. Like many people, she first knew about Amnesty International through the 6 October 1976 incident. At the time, she was working with the Coordinating Group for Religion and Society campaigning for the release of political prisoners, which collaborated with Amnesty International in a campaign to release prisoners of conscience. As working domestically was no longer effective, international pressure was a major factor that helped push for the release of imprisoned students and citizens.

“Those who help people in Thailand are those who are aware and cannot tolerate injustice and human rights violations. They ignore borders and come to help. A lesson that global society learnt was that a domestic issue left unsolved could surely have an international impact, such as WWI and WWII. The issues stem from disputes, greed, and the hunger for power among a few countries and can spread worldwide. The issue will sooner or later reach our home if we just observe and do not act. The era of human rights saw the establishment of the United Nations that helped prevent rights violations.”

According to Dr. Laddawan, the grassroots level should not ignore what they know and must unite in campaigning for human rights. Refusing to do so could have a global impact. For example, some people believe that foreigners should not get involved with domestic politics and the violence in Myanmar, arguing that the killings are an internal matter of the dictatorship. Others believe that as neighbouring countries, we live our lives happily at home, ignoring violence nearby while weapons are being sold. For example, as North Korea continues to test nuclear missiles, a large number of people in Thailand are happy and ignorant of the situation. Even if they are aware, they do not care about events abroad such as in China or the United States. If these countries join forces, the violence can spread and eventually reach us. Therefore, when we see injustice, we should act and help others to stop the problem and prevent it from reaching us.

Dr. Laddawan also said that the issue of human rights has now become more complicated. Problems impacting human rights include access to resources for the poor, environmental problems and development rights, and Thailand's preparations for the upcoming ASEAN Economic Community remain unclear.

“Regarding ASEAN and migrant workers, we must first admit that they entered our country to work and contribute to Thai society. They should thus receive the same labour rights as Thai workers; at the least they should receive the basic rights under the labour law, including salary or other welfare benefits. Similarly, we would in turn hope that Thai workers abroad are treated as locals are.”

Dr. Laddawan noted that it should not be difficult to abolish the death penalty in Thailand because Thailand is a Buddhist country. We must however encourage people in society to change their mentality. They must be supported and encouraged to forgive and understand the importance of forgiving. People who commit wrongful acts must be given another chance in society because we believe that everyone can make mistakes. They therefore deserve a chance to correct their behaviour. An example can be seen from Angulimala, a robber and a murderer, who had a second chance to ordain as a monk and achieve the status of a Buddhist saint.

“A society that has abolished the death penalty illustrates social awareness and respect for life. The right to life is a basic human right. Therefore, if members can help encourage and campaign for our society to decrease or abolish the use of death penalty, it will mean that the Thai society has higher values towards human rights. This is a task for all members,” said Dr. Laddawan.

“Those who help people in Thailand are those who are aware and cannot tolerate injustice and human rights violations. They ignore borders and come to help. A lesson that global society learnt was that a domestic issue left unsolved could surely have an international impact, such as WWI and WWII. The issues stem from disputes, greed, and the hunger for power among a few countries and can spread worldwide. The issue will sooner or later reach our home if we just observe and do not act. The era of human rights saw the establishment of the United Nations that helped prevent rights violations.”

SOMSRI HANANUNTASUK

She is former Chair and Consultant of Amnesty International Thailand. She is an opponent of the death penalty and has dedicated her life to campaigning against it. She is presently a Board of THAI PUBLIC BROADCASTING SERVICE (THAI PBS).

Ms. Somsri joined Amnesty International as an activist when she graduated from university. Her interest in human rights in general, combined with the violence of 6 October 1976, gave her a perspective towards violence and its failure to solve problems in society. Working for Amnesty International was a promising method.

"Amnesty International has helped a large number of people domestically and internationally. It is regarded as a model of a human rights organization. If you do not help others value human rights, one day it could be your rights that are violated and you may face injustice; you never know what you may fall into."

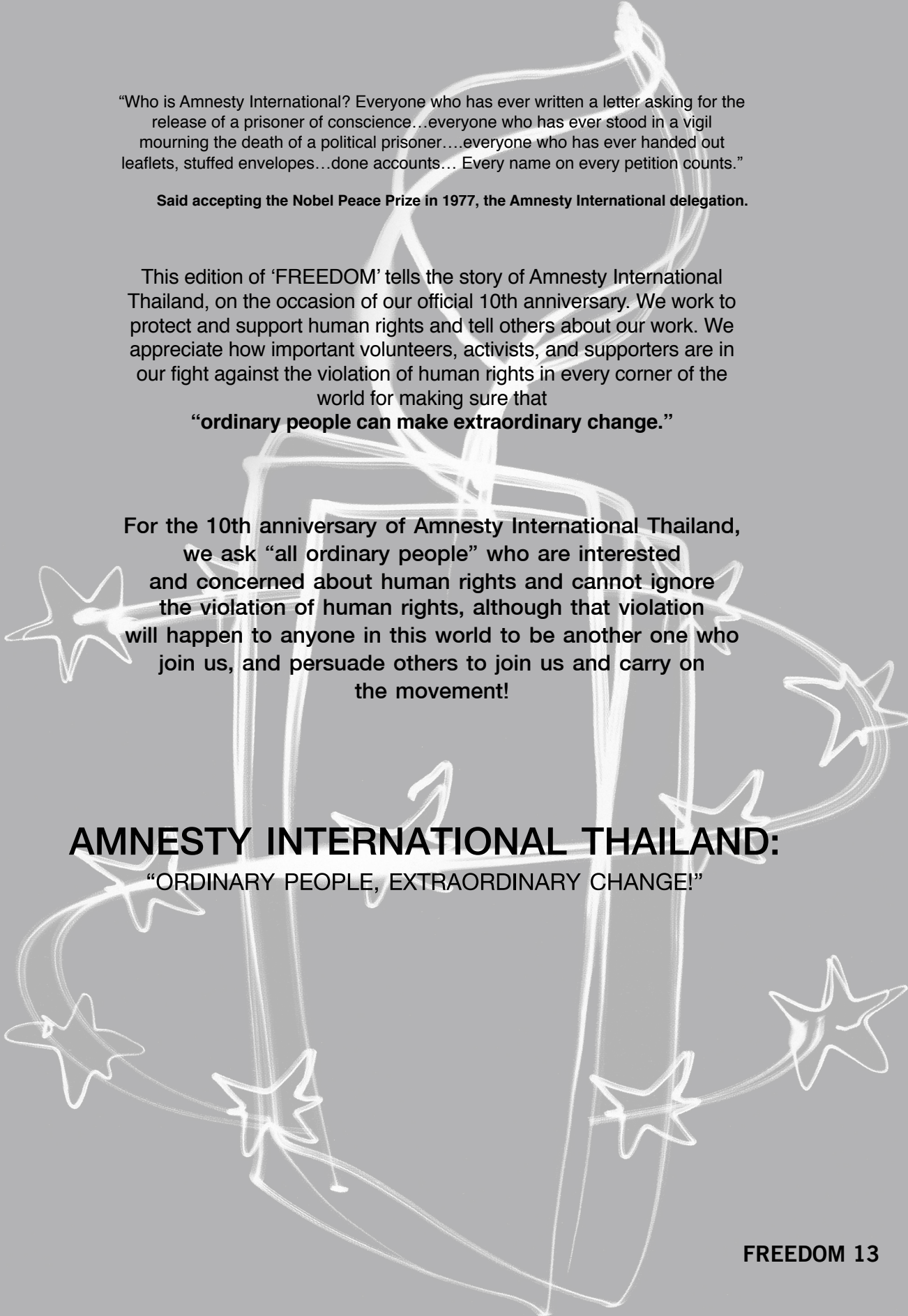
Ms. Somsri campaigned for the abolition of the death penalty. She argues that execution is a violation of human rights, particularly the right to life; a basic right that cannot be lessened in any way regardless of the severity of the crime. It is acceptable that a wrong must be punished, but a life should never be taken away.

"I do not agree with any crime people have committed, including corruption. When criminals are captured, they deserved to be punished appropriately. Although the constitutions in various countries state death penalty as the maximum level of punishment, I however do not view eliminating criminals completely from society as a punishment. The key focus should be to correct and improve a person's behaviour and lead them back to society. Killing any person who is a problem is not the answer. On the contrary, it introduces more violence as a solution to issues in society. Therefore, if we do not learn to understand the root of the problem and try to fix it, crime will likely increase."

Furthermore, Ms. Somsri always had faith in the new generation. "They live in the world where human rights are respected to an unprecedented degree. However, it is possible that they will easily be taken in the state due to their lack of experience or lack of knowledge of current events. Therefore, it is important that the new generation looks outside the box and towards the future to become a good support for the upcoming generations."

"With ASEAN approaching, you have to take Thailand and the 9 neighbouring countries into consideration. You can no longer ignore cases such as the disappearance of Sombath Somphone, a senior activist in Laos civil society; or cases in the Philippines or in Malaysia; or in Singapore where there are several accounts of human rights violations. We have to look, not only nationally, but beyond the borders including ASEAN, Australia, the United States, and in Europe; these developed countries are ready to help others, therefore we should help in return. Additionally, helping others means helping ourselves to have values and have a purpose to achieve good for human beings. This is why working with Amnesty International is one of the methods to help people globally."

“
I do not agree with any crime people have committed, including corruption. When criminals are captured, they deserved to be punished appropriately. Although the constitutions in various countries state death penalty as the maximum level of punishment, I however do not view eliminating criminals completely from society as a punishment. The key focus should be to correct and improve a person's behaviour and lead them back to society. Killing any person who is a problem is not the answer. On the contrary, it introduces more violence as a solution to issues in society. Therefore, if we do not learn to understand the root of the problem and try to fix it, crime will likely increase.”

“Who is Amnesty International? Everyone who has ever written a letter asking for the release of a prisoner of conscience...everyone who has ever stood in a vigil mourning the death of a political prisoner....everyone who has ever handed out leaflets, stuffed envelopes...done accounts... Every name on every petition counts.”

Said accepting the Nobel Peace Prize in 1977, the Amnesty International delegation.

This edition of ‘FREEDOM’ tells the story of Amnesty International Thailand, on the occasion of our official 10th anniversary. We work to protect and support human rights and tell others about our work. We appreciate how important volunteers, activists, and supporters are in our fight against the violation of human rights in every corner of the world for making sure that
“ordinary people can make extraordinary change.”

For the 10th anniversary of Amnesty International Thailand, we ask “all ordinary people” who are interested and concerned about human rights and cannot ignore the violation of human rights, although that violation will happen to anyone in this world to be another one who join us, and persuade others to join us and carry on the movement!

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND:

“ORDINARY PEOPLE, EXTRAORDINARY CHANGE!”

TEN WAYS TO MAKE A DIFFERENCE

If you are the **ordinary people or just the people who interested and concerned about human rights**, but you are not a member of Amnesty International Thailand, there are 10 ways for ordinary people like us to make the extraordinary change.

Whether you only have 5 minutes or more time to spare, we've got a way for you to make a difference in this world.

Our strength lies in collective action. With over 3 million Amnesty members and supporters, we help individuals around the world whose human rights are being violated.

Here are 10 ways you can make a difference:

1. **Take action right now!** With so many issues happening all around the world, sign a petition on one of the many human rights issues facing our communities around the world.
2. **Attend an event.** Events are a great way to get to educate yourself and others about human rights and meet other like-minded people in your community who want to take action together.
3. **Become a member.** We are a movement of ordinary people. Each time a new person joins, Amnesty's light shines brighter on the injustices occurring at different places around the world. Join today.
4. **Financial support.** Your gift helps keep our movement free from corporate influence and independent from government agendas. Contribute now!
5. **Volunteer.** Our network of volunteers have the chance to try almost anything—writing letters and organizing a group to responding to a crisis, leading a lobby effort or carrying out our campaigns—we invite you to explore the diverse volunteer opportunities available to you around the country.
6. **Join a Group.** Together, the members of our groups take action, reach out to new communities and educate the public about how they can make human rights a reality for all.
7. **Follow a Campaign.** Are you passionate about a certain issue? Join a network of activists around the country who are using campaigns to teach communities about torture, abolition of the death penalty, freedom of expression and more.
8. **Shop for a Cause.** At our online store you can shop t-shirts and a variety of gifts with a purpose.
9. **Write for Rights.** Join our one of the largest events on behalf of political prisoners, human rights defenders and others whose rights are being violated by their governments or corporations.
10. **Partner with us.** Through collaborations, partnerships and collective action, we can improve the state of human rights here and abroad. If you represent a university, association or agency, explore the ways you can support Amnesty International.

ASK TEN MORE

If you are an **ordinary person who is a member of Amnesty International Thailand**, you might know about the roles of being a member. One of our main aims is to invite others to become our membership, as we need this important strength and power to protect and support human rights.

For the 10th anniversary of Amnesty International Thailand, we implore all the members to take action by inviting at least 10 people, including family members, friends, co-workers, etc., to become Amnesty International Thailand members.

Don't forget! We must let people know that being a member is incredibly important. To be a member of Amnesty International Thailand means that you will not overlook the violation of human rights, and your voice will be a contribution to the extraordinary change that will definitely happen.

****The membership application can be copied.**

ACT ONCE MORE

To celebrate the 10th anniversary of Amnesty International Thailand, we urge you to write more letters and sign more petitions in order to create more pressure to governments and those whose must be responsible to protect, promote and fulfill rights of individuals. Writing letters is easy and simple. Everyone can do it everywhere. We have power to call for changes and to represent those whose human rights have been violated. We have power to call for their justice while they cannot do it themselves. Writing letters and signing in petitions are therefore powerful and effective means to create international pressures. Let's contribute to celebrate the most meaningful gift to Amnesty International Thailand is year by joining these campaigns!

I AM ONE FOR TEN!

We ask "YOU" to writing letters or give your signature to support 10 Individual at Risk cases that Amnesty International Thailand will be promoting throughout 2013.

I AM TEN FOR ONE!

We want "YOU" to ask 9 more people from your community, school, workplaces and clubs to write letters or sign petition for one case of Individual at Risk that you adopted. This is to demonstrate your real interest in stopping that case of human rights violation. This will create awareness on human rights violation and add voice to make real changes for those who suffer from human rights violation.

"If YOU or YOUR GROUP are interested and are determined to adopt any Amnesty International Thailand selected individual at risk cases. If YOU or YOUR GROUP are determined to be a campaigner and support in the long run to make real changes to their lives, **please taking your photo with "I am ONE for TEN" and/or "I am TEN for ONE" sign and share** with us on Facebook OR email to Activism Officer at activism@amnesty.or.th. Please also contact her regards any questions or supports.

Articles

1. Right to Equality
2. Freedom from Discrimination
3. Right to Life, Liberty, Personal Security
4. Freedom from Slavery
5. Freedom from Torture and Inhuman or Degrading Treatment
6. Right to Recognition as a Person before the Law
7. Right to Equality before the Law
8. Right to Remedy by Competent Tribunal
9. Freedom from Arbitrary Arrest and Detention
10. Right to Fair Public Hearing
11. Right to be Considered Innocent until Proven Guilty
12. Freedom of Family
13. Right to Free Movement in and out of the Country
14. Right to Fair Trial
15. Freedom of Religion
16. Freedom of Opinion and Expression
17. Right to Peaceful Assembly and Association
18. Right to Privacy
19. Right to Hold Public Office
20. Right to Fair Trial
21. Right to Fair Trial
22. Right to Fair Trial
23. Right to Fair Trial
24. Right to Fair Trial
25. Right to Fair Trial
26. Right to Fair Trial
27. Right to Fair Trial
28. Right to Fair Trial
29. Right to Fair Trial
30. Right to Fair Trial
31. Right to Fair Trial
32. Right to Fair Trial
33. Right to Fair Trial
34. Right to Fair Trial
35. Right to Fair Trial
36. Right to Fair Trial
37. Right to Fair Trial
38. Right to Fair Trial
39. Right to Fair Trial
40. Right to Fair Trial
41. Right to Fair Trial
42. Right to Fair Trial
43. Right to Fair Trial
44. Right to Fair Trial
45. Right to Fair Trial
46. Right to Fair Trial
47. Right to Fair Trial
48. Right to Fair Trial
49. Right to Fair Trial
50. Right to Fair Trial
51. Right to Fair Trial
52. Right to Fair Trial
53. Right to Fair Trial
54. Right to Fair Trial
55. Right to Fair Trial
56. Right to Fair Trial
57. Right to Fair Trial
58. Right to Fair Trial
59. Right to Fair Trial
60. Right to Fair Trial
61. Right to Fair Trial
62. Right to Fair Trial
63. Right to Fair Trial
64. Right to Fair Trial
65. Right to Fair Trial
66. Right to Fair Trial
67. Right to Fair Trial
68. Right to Fair Trial
69. Right to Fair Trial
70. Right to Fair Trial
71. Right to Fair Trial
72. Right to Fair Trial
73. Right to Fair Trial
74. Right to Fair Trial
75. Right to Fair Trial
76. Right to Fair Trial
77. Right to Fair Trial
78. Right to Fair Trial
79. Right to Fair Trial
80. Right to Fair Trial
81. Right to Fair Trial
82. Right to Fair Trial
83. Right to Fair Trial
84. Right to Fair Trial
85. Right to Fair Trial
86. Right to Fair Trial
87. Right to Fair Trial
88. Right to Fair Trial
89. Right to Fair Trial
90. Right to Fair Trial
91. Right to Fair Trial
92. Right to Fair Trial
93. Right to Fair Trial
94. Right to Fair Trial
95. Right to Fair Trial
96. Right to Fair Trial
97. Right to Fair Trial
98. Right to Fair Trial
99. Right to Fair Trial
100. Right to Fair Trial

MAKE HUMAN RIGHTS FOR ALL

Human Rights Education is our important works of Amnesty International Thailand. We have to make sure that human rights is not remote to us, and is not only a Western concept and it is universal- it applies to everyone in every country. No borders and no exceptions in social, economic or political dimensions.

Universal Declaration of Human Rights (UDHR) is the minimum standard of treatment to humans, which is meant for everyone, no matter if he or she is an elderly, a disabled, nationality, religion, sex, age, education etc. Therefore, the UDHR is an important material for Human Rights Education. Each year, Amnesty International Thailand publishes more than 5,000 copies (both in Thai and English) for human rights education activities and for distribute to school, universities, organizations or other agencies.

For the 10th anniversary of Amnesty International Thailand, we urge “YOU”, as a person who cares deeply about human rights, to give financial support to the printing of the ‘Passport for Human Rights: Universal Declaration of Human Rights’, for at least 10 copies per person at the cost of 250 Baht. (25 Baht / 1 copy).

We encourage you to transfer money for your contribution to the publication of ‘Passport for Human Rights: Universal Declaration of Human Rights’;

Acct Name: **Amnesty International Thailand (สมาคมสิทธิมนุษยธรรมสากล)**

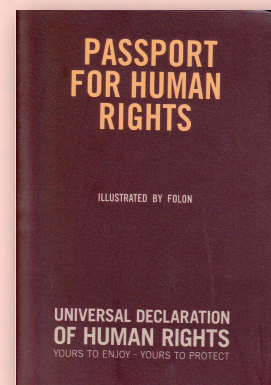
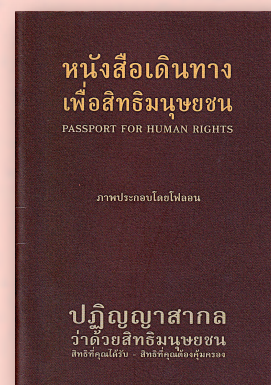
Bank: **Siam Commercial Bank**

Branch: **Ladprao 10**

Account No: **047-2-42617-5 (saving)**

After you transferred the money, please send a copy of the pay-in slip by fax to confirm your payment at 02 939 2534 or mail us the scan copy of the pay-in slip to membership@amnesty.or.th
– If you transfer the money through E-Banking, please save the screen that you have executed money transfer and email to us.

Please, write **“Contribute to ‘Passport for Human Rights: Universal Declaration of Human Rights’” together with your name and telephone number.** The receipt will be sent back to you when we have received the fax bank slip or any evidence that informs us your money transfer.

MEMBERSHIP CORNER “Q & A”

I wrote letters to support the case already. Can I do it again?

Yes you can. Your continuous support help strengthen solidarity voice to call for justice. It is important that pressure toward responsible targets keeps on going to remind them that they have been watched and they must act. More importantly, acting on behalf of individuals at risk means you stand by them.

What is cost to participate?

Writing a letter cost you less than 30 minutes while only 2-3 minutes is required to fill in a petition.

What do I have to do after I write/collect letters or petition?

You can send letters directly to targets. Or please pass your letter, petitions and solidarity cards to Amnesty International Thailand office and we will send them for you.

- Put 3 Baht stamp on an envelope and send your letter to our office, or
- Scan your letter or petition, then email them to Activism@amnesty.or.th, or
- Fax to amnesty International Thailand
- (You can find our address and fax number at a cover of this magazine)

Any suggestions how to write a letter? Where do I get petitions that I'd like to support?

Please visit our website where you can get suggestions on how to write and/or to download petitions.

Do letters more effective then petitions?

Both can put pressure to responsible targets. With handwritten letters, you show them that you care enough to spend your time writing. With numbers of people signing in petitions, it shows that there are number of people caring about the issues and want to see changes happen. Please also consult with your Activism Officer on when in particular is a strategic period that your letters and petitions will be more powerful during a year.

How can I support individual at risk?

Please visit our website www.amnesty.or.th to check out individual at risk cases. The list will be updated throughout the year.

Currently, Amnesty International Thailand highlighted cases included;

Chiou Ho-shun, Taiwan

He has been in the death row for 23 years after being tortures into confessing murder.

No material evidence linking him to the murder has ever been produced. Amnesty International calls to stop Chiou's execution and his opportunity to a fair-retrial.

The Bodo Community, Nigeria

Pollution from Shell oil pipelines has contaminated Bodo's soil, water and air. The pollution pushes 69,000 people into deeper poverty since they lost their livelihoods. People are also facing great health risk. Shell has done nothing to clean up the oil after 5 years has passed. Our movement calls government to ensure the cleanup takes place, communities are compensated and Shell's actions in Niger Delta investigated.

In 2012, Amnesty International Thailand collected 7,177 letters and signatures. During **Write for Rights Letter Writing Marathon** in November to December; 1,381 signatures were sent out to the President of Nigeria calling for justice for the Bodo Community who have been suffer from massive oil leak. 1,322 signatures were sent out to the President of Egypt calling in the name of Azza Hilal Ahmad Suleiman, whose rights are violated during her peaceful protest. 1,384 signatures went directly to Taiwanese authority, calling for Chiou Ho-shun's fair re-trial and to stop his execution.

These are their messages to you!

Words from **the Bodo community** Feedback from the Nigeria team has been that the Bodo people were positively overwhelmed by the solidarity from all over the world. They told us that over 200 cards have been received so far and many have written to the President. It has created a profound positive impact on the Bodo people who feel happy receiving these messages of hope. Chief Baribor Koottee (Second in command to the Bodo Paramount Ruler): "We as a people thank all those who have nursed this initiative. We are sure that this struggle on our behalf will yield fruit gradually. **We are hopeful for the best. We are encouraged. In fact, it is this kind of support that is helping us to live on**".

Azza Hilal Ahmad Suleiman would like to say thank you to Amnesty International activists around the world for their support and solidarity. She said she received so many letters during the Letter Writing Marathon that the Post Office was surprised, and she had to carry them all home in big bags. She said: "I only have faith in people, whether in Egypt or abroad, to achieve change... We have suffered a lot in the past two years and faced a lot: teargas, shotgun pellets, beatings, sleeping in the cold outside..."

One thing that gives us hope is support and solidarity from regular people. People are the only impetus for change. Government will not improve or do anything unless there is pressure from people...The amount of messages I received [from AI members and activists] gives me a lot of hope despite all the challenges."

From some part of **Chiou Ho-shun** latest letters to one of Amnesty International Taiwan on Chinese New Year occasion, he said "... During this winter period, please take good care of your health! Also, please say Happy New Year for me to the Chair. He is my hero! I especially would like you to help me tell all the AI members I wish them a Happy New Year, and thank them so much for their support and concern...I just received the 93 letters you sent me from my friends in Thailand. I have already asked a volunteer to help me write back to them saying thank you. Thank you again for all the hard work."

親愛的...妳們好：

展信平安，願慈愛的耶穌與妳們同在，恩寵常隨！

今天又是過日看月日，在這黎明前的時刻，鐵窗外面依然是寒冷的天氣，寧靜的舍房，同席老弟吹著喇叭還沈醉於美夢中，年輕真好哩！我一樣地在早上5點就起床了，一樣地先雙手合十對著鐵窗外的虛空向各位同修朋友道聲早安Y！一樣地開始嘩啦啦沖冷水澡囉！阿娘喂！還真冰哩！每天總是一樣地在過著始終如一的生活。

當元月23日中午的時分，很開心收到妳們寄來祝福的卡片，使得心中粉高興耶！謝謝妳們對我的關心。最近我已經陸續收到全球將近叁仟位朋友寄來聲援的信件和卡片了，真感心Y！因為我只懂中文，完全看不懂外國朋友寫的文字，歹勢啦！所以請志工團朋友陸續前來提領回司改會，大家幫我整理全部的信件。

天上星光一輪明月，清冷的光輝照耀著天地間的一切，不論是美好的，還是悲苦的，月總是故鄉明Y！又是新的一年了，農曆春節即將來臨囉！每逢佳節倍思親，自從我被人所陷害至今年已經更渡過第以個春節了，真是一段非常恐怖的無情歲月Y！人生原本有有歡樂，嘛有悲傷，每天只要全身充滿著信心和希望，這是不論遭遇多大的打擊，都會時時記住信心和希望，這是件極其美好的事，我出生在竹南鄉下農村的莽漢，本身擁有堅韌不拔的意志，當然始終堅信公理一定會喚回來！這將近廿年來，我被司法一次次的打擊全身遍體鱗傷，為了捍衛司法的公平正義

